

A photograph of a woman with short brown hair, wearing a red t-shirt, holding a baby. The baby is wearing a white bonnet and a white dress with small orange polka dots. They are outdoors with green foliage in the background. The title 'Midnatts ropet' is written in large, stylized red and white letters in the upper right corner.

Midnatts ropet

KARIN WIDÉN, fyrabarnsmor:

- På Mödravårdscentralen möttes jag av kommentaren: "Det finns ju möjligheter till abort...."
- Idag är min flicka en strålande och glad fyraåring — familjens solstråle. Men tänk om jag skulle våga aga henne om hon gjort något dumt...
- Nej, hellre mörda innan barnet är framfött! Det är legalt och uppmuntras frimodigt i det kristna Sverige. *Se sid 2-3, 20-21*

Tema: BARNENS BÄSTA

BARNENS RÄTT — att lä

Karin Widén är en av de sällsynta personer som valt att inte okritiskt anpassa sig till vårds- och bidrags-Sverige, där den hjälp som erbjuds allt mera tenderar att fungera som statens kontroll och styrningsinstrument av medborgarna.

Karin, som redan i mycket unga år fick en kristen grundsyn, utbildade sig till förskollärare, eftersom hon önskade ha ett arbete där hon kunde hjälpa och ha att göra med barn. Under utbildningstiden kom hon underfund med att det inte fanns utrymme att förmedla sin tro till barnen. Hon trodde att hon som färdig förskollärare skulle vara friare, men det fanns ingen möjlighet, eftersom förskolan är ett teamarbete, och man måste anpassa sig till helheten.

— Jag började fråga mig hur jag använde mitt liv, och hur jag skulle kunna fortsätta detta arbete utan möjlighet att vittna och ändå ha en kristen bekännelse. När jag inte fick berättat för barnen om Jesus, som ju är barnens bästa vän, var ju allt meningslöst, berättar Karin för mig, där vi sitter i eftermiddagsvärmen i kommunitetens hus i Santo Domingo. Mitt i denna tropiska och anorlunda miljö, sitter vi alltså och letar oss tillbaka till den svenska bakgrund som steg för steg lett till de konsekvenser som vi ser i familjen Widéns liv idag.

Karin arbetade 3-4 år som förskollärare, under denna svåra samvetsskonflikt. Hon fick inte heller stöd och förståelse i den församling hon tillhörde.

— Det var ett stort lidande att se klasskillnaderna i församlingen. Strävan efter allt materiellt gott verkade vara det viktigaste, även bland pastorerna. Det rimmade så illa med bibelns budskap. Jag hade börjat läsa Apostlagärningarna i bibeln, och

längtade efter att uppleva den gemenskap som beskrevs där, men som jag inte mötte i någon församling. Så kom jag i kontakt med Maranatas kommunitet i Karlstad, och där, om än inte helt och fullt förkroppsligat, fann jag en ambition att sträva mot urkristet församlingsliv, och det tog jag fasta på, och bröt upp från både arbete och min gamla församling, och flyttade in i storfamiljen.

Det gick några år. Karin var med på barrikaderna, hjälpte till med hemundervisningen bland barnen, närarbete, evangelisationen. Hon gifte sig med Beno, och barnen kom ganska tätt.

— När man fått ett par barn så tätt som jag fick mina, med ett års mellanrum, är det nära till hands att få litet panik — hjälp, ska jag bli med barn om ett par månader igen! Det finns ju så många alternativ. På mödravårdscentralen erbjuds man det ena efter det andra. När jag kom dit, gravid för andra gången, var den första kommentaren jag möttes av: Ja, nu finns det ju möjligheter till abort! Det var fruktansvärt, det var en chock för mig. Sedan, när jag fött lilla Veronica, gick jag en lång tid och förberedde mig för telefonsamtalet till mödravårdscentralen för att beställa tid att ordna med preventivmedel. Men nej, det gick inte att ringa. Jag fick ingen frid över vad jag ämnade göra. Blev tvungen att gå inför Gud och be om hans ledning. Och då fick jag klart för mig att detta manipulerande för att "planera in" antalet barn man vill ha och när, är att ta sig rättigheter som inte är oss givna. Det är ju att sätta sig över livet självt. Det är lite svårt att förklara hur jag upplever det, men vem har gett mig befogenheter att

— Vår uppgift här handlar om att bevaka den övergripande största rätten. Att barnen får lära känna barnvännen Jesus.

— Många av barnen lever i livsfarlig miljö bland eldhärdar, elektriska ledningar o s v. Näringsriktig mat vet de flesta inte vad det innebär...

Karin tillsammans med sin familj arbetar som missionärer i Västindien.

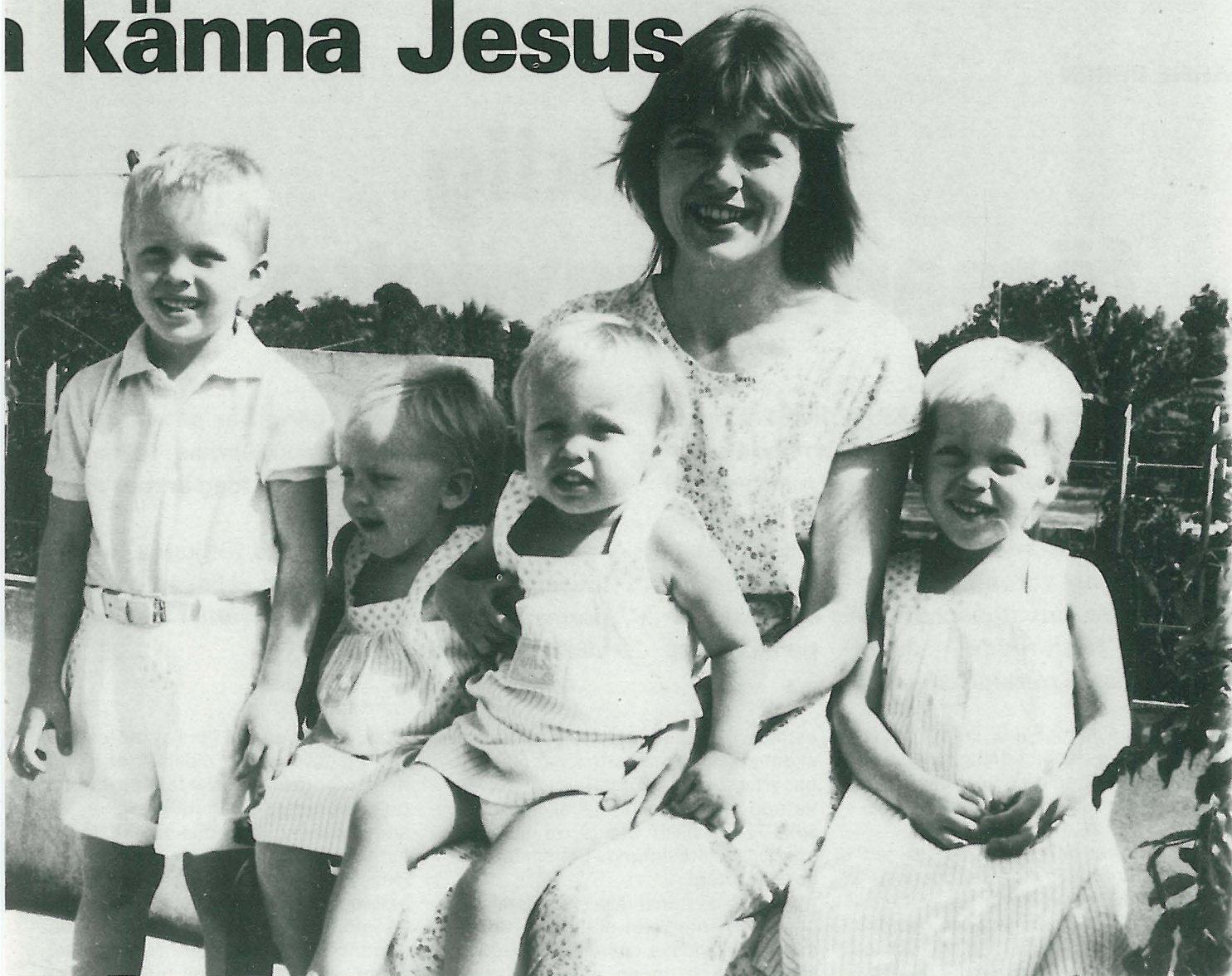
avgöra vilken människa som är välkommen till världen? Jag hade en känsla av att jag skulle sätta mig över både Gud och människor, genom att börja med preventivmedel.

Karin blev ganska snart åter gravid. Men efter den kränkande behandling hon tyckte sig ha blivit utsatt för vid föregående graviditet när hon besökte mödravårdscentralen, drog hon sig för att utnyttja förmånerna med undersökning och kontroll under graviditeten. För övrigt mårde hon bra, och var ju nu ganska erfaren mor, och visste ungefär hur kroppen skulle reagera. När det var några veckor kvar till förlossningen gick hon i alla fall till mödravårdscentralen för att få en läkarundersökning utförd.

— När jag kom in till läkaren, berättar Karin livligt, tittrade han argt på min stora mage, och konstaterade att det inte fanns någon journal med de vanliga rapporterna över denna graviditet, och sa vresigt: "Hur ska jag kunna veta att du är gravid? Här finns inte en enda rapport!" Då blev jag rasande, slog näven i bordet och sa: "Nu får det vara nog!" Och jag gick ut från hans mottagning, slängde igen dörren och frågade barnmorskan som satt där: "Vad är det för läkare ni har här, egentligen?" Och jag kom ju inte tillbaka för någon undersökning, utan åkte direkt in på förlossningen när det blev dags.

Efter det har Karin fött yt-

n känna Jesus

Sebastian, Teresia, mamma Karin med Johanna i knät och Veronica, på en solig takterass i Santo Domingo.

Foto: BERNO WIDÉN

terligare ett barn, och förklarar öppet och orädd:

— Vad då, många barn? Vi västerlänningar är så rädda för många barn. Det är vår egoism som genomsyrar alla våra föreställningar. Man resonerar så att *jag vill eller vill inte* ha barn. Men så är det ju inte Jag får barn, och ges ansvar att fostra dem. När jag valt äktenskapet, är ju barn den naturliga konsekvensen av äktenskapligt samliv. Men tidsandan är sådan att man helst inte ska ha många barn.

Familjen Widén har nu varit snart ett år i Dominikanska Republiken, och fastän de varit drabbade av ganska besvärliga prövningar, har de ingen tanke på att vända åter till Sverige än. Karin sit-

ter med fula rinnande sår på ena benet. Varje myggbett blir en fruktansvärd infektion, eftersom hon fått stafylokocker, som är svåra att medicinera bort. Och för ett halvt år sedan, var det alla barnen som i tur och ordning drabbades på samma sätt. Maken Berno hade en besvärlig maginfektion, så att han magrade bort nästan hälften av sina redan rätt sparsamma kilon. Men Karin är bestämd och trossviss:

— Varför skulle vi åka hem? Gud har sänt oss hit, vi måste förtrösta på honom. De här sårerna jag har är av underordnad betydelse. Jag är så tacksam att jag fick vara frisk medan barnen hade sin svåraste omställningsperi-

od. Nu går jag igenom det här, och förtröstar på att Gud hjälper mig.

Trivs du bra?

— Jag skulle nog inte välja det här landet för egen del till att bara åka hit och bo med min familj. Men jag upplever en inre frid över att vara här, trots många arbetsamma omständigheter. Och detta är övergripande. Jag upplever verkligen Guds välbehag över att vara här.

— I det praktiska och vardagliga livet är ju ingenting som det man är van vid i Sverige. Man får bita ihop och ta itu med problemen. Men vi upplever Guds omsorg i stort och i smått, och på ett sätt som man kanske aldrig gör i den skyddade miljö vi har i Sverige.

Och det gör att man orkar. Hela tillvaron är ett stort vittnesbörd om Guds uppehållande kraft. Fast man egentligen inte orkar, får man leva i en frid som övergår allt förstånd.

Skulle det inte vara lättare att komma i konkret tjänst i missionsarbetet, om du inte hade så många barn?

Karin blev helt stum, och tittade förundrat på mig. Frågan var naturligtvis otroligt dum.

— Jag har faktiskt aldrig tänkt i de banorna. Det kan jag inte svara på!

Tror du att du får användning för din utbildning här?

— Inte så mycket utbildningen som erfarenheten av

forts sid 31

ARNE IMSEN

Okyrklig församlingsväckelse

Nedanstående artikel av ARNE IMSEN publicerades i MR för 20 år sedan. Den hade självklart sina historiska orsaker och markerar på sitt sätt ett ställningstagande och en viljeinriktning förankrade i NT:s gemenskapsideal.

Budskapet var en nödvändig uppgörelse med alla de privatgeschäfte som då de demaskerats framträdde såsom parakyrkliga allmänskristna missionssällskap.

Under några kampfyllda men mycket lärorika år har denna tidning med stort intresse sökt förfäktat nytestamentliga principer för mötes- och församlingsliv.

Ett nerslitet verksamhetsmaskineri kan inte annat än skada de frälsta själarna och hålla syndarna på avstånd. Förfinad sång och musik är en *nödlösning*, ty i längden orkar ingen mänsklig kultur ens nödortfiktigt dölja det faktum, att enkelheten, hjärtligheten, värmen och hänförelsen gått förlorade med den *barnsliga* och *omedelbart verkamma* tron. Alla tidens försök att popularisera eller överdramatisera enkla läsarsånger ger otvivelaktigt intrycket att prestationen väger tyngre än presentationen, ramen leder bort uppmärksamheten från det centrala i budskapet.

Det blir njutningsbara, konstlade och oförargliga möten då en völdressad, inställsamt smilande och publikfriande predikant i predikstolen samt en studiecirkeltränad och vältrimmad men måttligt religiös och lagom världslig större eller mindre grupp på sångar-

estraden, hjälps åt att kittla åhörarnas skönhetssinne med ord och toner, som har ytterst små förutsättningar att väcka upp andliga behov eller mätta de, vilka redan blivit väckta. Andlig tomgång löses uteslutande genom **förnyelse** eller **uttåg**!

Nu och då har vi råkat kollidera med personer, som velat ställa oss till ansvar för att dessa spalter, enligt deras sätt att se på tingen, alltför ofta rymmer negativa uttalanden om andra kristna. En och annan har väl önskat att de kunde sätta munkorg på oss eftersom de känt sig illa berörda, då vi gått tillrätta med osunda system och verksamhetsmetoder de personifierar eller associerar sig med. Utan motstånd eller någon form av prövning skulle sålunda krafter släppas loss och få operera "fritt" i väckelsens hägn. Det är verkligen anmärkningsvärt att en del förlorar både vision och balans då de konfronteras med Guds Ord och söker duper a människor med att de är förföljda, då de möter hälso-sam och fullt berättigad kritik.

Denna "fria" företagsamhet har

Utvecklingens egen gång har på alla punkter bekräftat missionsappellernas förtäckta profitintresse, varför artikeln idag är mer aktuell än någon gång tidigare.

Gud bevara oss från dessa förljugna insamlingsapparater, för stiftelser, sällskap och faderinstitutioner som växte fram i maranata-väckelsens utkanter.

blommat ut i en vild flora av mötes- och konferensveckor, bibelskolor, tidningsproduktion, traktatdistribution, bokspridning, förlagsverksamhet, insamlingsbrev, missionsprojekt, tältut-hyrning och försäljning, grammofoon-, skiv- och ljudbandsutpränting med plagiering, idestölder, publicitetshunger, storhetsgalenskaper, simpel konkurrensmentalitet och annat småvarmt, uppblandat med många ärliga vänners uppriktiga vilja att evangelisera såsom stressande inslag i jakten efter marknader, makt och pengar.

Dumdrygt storhetsvansinne

Alla dessa spridda ansatser blir i längden kraftlösa och förödande — måhända mest för sina ambitiösa initiativtagare. Det är nu hög tid att rensa upp i denna djungel av religiös kommers i våra egna led, så krafterna kan förenas och kanaliseras in i sunda banor efter nytestamentliga riktlinjer. In-

Midnattsropet

Omslagsbild
Foto: PER ARNE IMSEN

Box 20134, 161 20 Bromma, Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1988

te lär det väl vara meningen att våra vittnen skall fara omkring som en samling sentida gårdfarihandlare eller postordernasare?

Med sann ödmjukhet och kristen självtukt kommer vi ganska säkert att nå fram till mycket andligare principer för allt vårt arbete. En sanering måste ske om inte hela vår andliga kapacitet skall gå förlorad! Snikenhet och girighet hör absolut inte hemma bland verkliga maranatavittnen! De låter sig inte ledas av materiellt vinstbegär och säljer sig inte med själviskt dikterade löneanspråk. Maranatavittnena bör fastmer bli skickade att avslöja all förklädd "evangelisations- och missionsverksamhet", som vegeterar i församlingarnas och gruppernas utkanter.

Predikanterna är otvivelaktigt nyckelpersoner. Genom förkunnelse och personligt föredöme formar de gemenskapen. Deras kontakter och val av medarbetare påverkar församlingens andliga nivå i den ena eller andra riktningen. Det behövs mycket salt för att bevara en församling frisk och sund.

Amerikafeber har i snart sagt alla tider gjort människor förryckta. Predikantskrået har också haft sina makabra känningar av denna avtrubbande yrsel. Tjusade av det stora landets enorma möjligheter tycks de stackars offren fullständigt förlora alla normala hämningar och all nödvändig självkritik. Vägen till omdöme och sunt förnuft blockeras av lyckodrommar. Vederhäftig information och sakliga argument får inte minsta chans att korrigerar beslut och handlingar, och konsekvenserna blir naturligtvis därefter.

Religiöst förklädd kroppskultur

Det sista exemplet på detta dumdryga storhetsvansinne är den totala respektlösheten för den onda andevärldens furste några efterhärmarare experimenterar med i sina möten. Det är inte nog med att dessa självmedvetna herar driver ett farligt spel med okunniga och oerfarna människor som objekt för sin svartkonst. De upphöjer sig dessutom till Guds likar och uttalar smådande domar icke ens himmelens främsta väldigheter vågar avkunna. Guds ärkefiende satan låter sig förvisso inte fångas in genom magiska besvärjelser eller predikantknep! Det Gud inte gjort under mänsklighetens mångtusenåriga lidandeshistoria, inbillar sig tydligen dessa förvända predikanter, att de med brösttoner skall fixa över en kväll i väckelsetältet.

Dårskap multiplicerad med högmod i kvadrat!

Det är ett glädjande hälsotecken, att den lilla trängda maranatafloeken i vårt land genomskådade spektaklet

ännu medan det bar oskuldens och aningslöshetens prägel och orkade ta upp kampen mot dessa "kraftkarlar". Fronten mot sådana villfarande tendenser växer sig, Gud vare lov, allt starkare för varje dag, även om det är smärtsamt se att en och annan helt oskyldig broder och syster fortfarande svepes in i detta spiritistiska mörker.

Inte värda att tas på allvar

Respektlösheten för andevärlden manifesterar sig också i relationerna till den lokala församlingen. Församlingsvård tycks vara en helt okänd företeelse för beräknande gåpåare.

På det ekonomiska området märks en medveten ovilja att underställa sig den lokala församlingens helt självklara kontroll. Istället lanseras utstuderade metoder, som ger predikanten nödortfiktigt alibi för skenet att hans insamlingsaktioner och missionsprojekt äger den lokala församlingens auktorisation.

Evangelisten garderar sig med motiveringen att församlingen saknar tro, är trög och som regel ett hinder för att förverkliga hans planer för "masseevangelisation". Därför plockar han godtyckligt ihop en "styrelse" ur ett tänkbart namnknippe och genast har PR-värdet höjts även om hans åtgärder endast har kulissens funktioner.

På ett tidigt stadium blåstes här i spalterna varningssignaler mot inhemska efterrapningar av alla penningsugna "frigörelsepredikanter" avancerade månglerier. Godtrogna människor förförs lätt och på många sätt, men det är mer än grymt, då deras oförvitlighet och varma känsla för missionen skall exploateras så, att de narras offra utan att de kan kontrollera eller lämnas några som helst garantier för att medlen verkligen når fram till ändamålet och icke trollas bort på vägen av smutsiga händer.

Maranatanamnet öppnar både hjärtan och plånböcker. Det vet sådana, som utan skrupler, för att komma åt dessa offervilliga vänners medel, tydligen också kan nedlåta sig till att referera till församlingar vars existens det är tvivelaktigt ens finns i teorin.

Materiellt välstånd och fysiskt välbefinnande är hörnpelare i en ytlig "troförkunnelse", som under senare år burits ut över hela världen.

Helbrägdagörelsen har av lätt förklarliga skäl fått orimligt stort utrymme i denna religiöst förklädda kroppskultur.

Möte efter möte masar dess budbärare fram sina åhörare till handpåläggning och "förbön" genom att utlova fysiska manifestationer och mirakler. Här om någonstans ser den andligt vakne problemen i sina rätta dimensio-

ner. Predikanter, som åter och åter utmanar onskans fruktansvärda krafter, driver ut sjukdomar och jagar demoner på flykten i sina möten, klarar inte konfrontationen med vardagslivets små irritationsmoment utan att tappa fattning och besinning. För att orka bära motgångar, också alla andra människor brottas med — lite tandvärk eller annan fysisk smärta — måste de ha hjälp av kemiska preparat de gormar mot i sin "förkunnelse". Ja, en del har det så illa ställt att de måste ha smärtlindrande eller stimulerande preparat och gifter för att kunna genomföra sina "helbrägdagörelsemöten". Är sådana skrymtare värda att tas på allvar?

Människor med ouppklarade personliga misslyckanden bakom sig tycks ligga väl till för religiösa fantastier av olika slag. Självmedömkan och inbillat martyrskap hör hemma i dessa kretsar där förföljelsemanin suggererar fram onda väsen och fiender ur varje buske. Stackars predikanter som måste gå i ylande flockar för att döva sitt samvete och dölja sin fruktan för makter och förmenta plågoandar av kött och blod. De sammangaddar sig i internationellt förgrenade predikantkotterier, där de får sitt en gång knäckta självförtroende styrkt genom att utrustas med prydliga "certifikat" och ärofulla titlar. Även Maranata har begåvats med en sådan "president", som ständigt varnar för papistiska tendenser i väckelsen.

Det finns överallt människor av samma ull. De har vandrat "den långa vägen" till sin högt betalda "frihet".

Här i Stockholm har vi sett dessa formeras till större och mindre grupper *varje höst*, och vi har fått lära oss bära den smälek de dragit över det rop, som blivit ett folks speciella lystringssignal. Det är exakt samma människor som alltid opererar under falsk flagga i sina försök att vilseleda och skapa förvirring.

Inhemska efterrapningar

Under ett decennium har dessa rotlösa individer hunnit hoppa in och ut ur 10-15 olika församlingar, grupper och böneecirklar i huvudstaden, och de är inte heller värda att tas på allvar nu då de åter igen söker rycka upp sig och hämtar moraliskt mod av ett dussin "världsevangelieter" och "missionärer" som i sina ekonomiska mellanhanden med underhållande församlingar, visat prov på långt driven oärlighet.

Eftersom de nu flaxar vidare i dansanta gyckel- och spexaftnar får vi skicka med förhoppningen att uppvaknandet skall komma, innan mörkret är

Älsken varandra

såsom jag har älskat eder.

Predikan av
**GUNNO
ANDERSSON**

Jesus

I 3 Mos. 19:18 står: *"Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon av ditt folk, utan du skall älska din nästa såsom dig själv."*

Den här meningen känner vi igen, som den Jesus citerar vid ett flertal tillfällen. En gång tillfrågas Jesus: *"Vad ska jag göra för att få evigt liv?"* Han svarar: *"Buden känner du och det yppersta är att älska Gud av allt sitt hjärta, all sin själ, allt sitt förstånd och all sin kraft."* Därefter kommer ett bud som liknar detta: *"Du skall älska din nästa såsom dig själv."*

Det var Gud, som via änglarnas försorg, gav det här till Mose. Vi möter det i 2 Mos. och vi kallar det "tio Guds bud". Det är något allmängiltigt, det gäller alla människor och har en universell karaktär. Det är Guds uttryckliga vilja, något som han själv har uttalat. Men vi har lärt oss ett lutherskt eller katolskt sätt att se på saken, så vi hoppar över budet om att inte göra sig något beläte, vilket ju är det andra budet. Så har man spaltat upp det tionde budet att utgöra två olika bud. Människan ruckar alltså på själva grundfundamenten. Men buden står där i alla fall, de är givna till mänskligheten och de är skrivna på tavlor av sten. Gud skrev med sitt eget finger ett budskap till alla människor, för att han ville bestämda ting med dem, med oss.

Först av allt vill han, att vi ska älska honom. Men gudsrelationen skall också slå igenom i förhållandet till våra medmänniskor. Så när Gud ger oss buden och förbudet, är det av omsorg från hans sida, för att vi inte skall skada varandra. Om nu alla människor handlade i överensstämmelse med detta, skulle paradiset vara ett faktum.

"Följ buden och du får leva," säger Jesus. Han ger sitt hundra procentiga stöd till lagen, han säger att *"du skall älska din nästa som dig själv"*. En av dem som lyssnade, ville rättfärdiga sig själv, säger Bibeln. Därför frågar han: *"Vem är då min nästa?"* Jesus svarar i form av en liknelse, den om samariten.

En man blir skadad, rånad och fråntagen sina kläder. Han ligger där sargad på vägen mellan Jerusalem och Jeriko när prästen och leviten kommer förbi. Även samariten kommer, men han går inte förbi, han stannar. Och han gjuter olja i såren och tar med mannen till ett härbärge, där han betalar för honom samt lämnar honom i husvärdens omsorg.

Då säger Jesus: *"Vem tycker du har handlat rätt?"* För den skriftlärd är svaret enkelt: *"Samaritens handlingsätt är självklart det rätta."* *"Gör också du på samma sätt,"* säger Jesus. Svaret är alltså: *Människan som vi möter är vår nästa.* Jesus säger inte att vi ska älska hela världen, alla människor som finns på jorden. Han säger inte att vi ska älska alla som bor i Mariehäll eller Bromma. Han säger: *"Älska din nästa som dig själv."* Varken du eller jag har så stort hjärta att vi kan älska alla människor. Det finns bara en som kan det — Jesus Kristus. Därför har han begränsat vårt mått av kärlek att gälla *vår nästa*. Det är det minsta man kan tänka sig — en person — din och min nästa.

Kärlekens förutsättning

Även i ett annat avseende har Jesus begränsat detta, nämligen att vi ska älska vår nästa som oss själva. Det är alltså vi själva som är kärlekens förutsättning i det

här sammanhanget. Och om någon inte älskar sig själv, så är det en väldigt tragisk situation. Det finns de som blivit skadade och sårade och som upplever förtukt för sig själva. Men det normala för människan är att älska sig själv. Nu säger Gud i sin lag att *vi* skall vi också älska vår nästa.

Om vi tänker efter, så kommer vi underfund med att det fungerar ju inte. Vi kanske vågar säga: Det fungerar inte ens i församlingen alla gånger. Men Jesus har sagt det till oss alla, vi ska älska på det här sättet.

Möjligen kan det fungera när jag inte utsätts för några störningar, när jag är mätt och belåten, känner mig pigg och frisk osv. Då kanske jag orkar bjuda på mig själv och göra en insats. Men så snart det blir störningar, blir vi självfokuserade. Oj, så ont vi har både här och där, det är så synd om mig osv.

Vi känner igen hela spektrat av självupptagenhet, som vi människor bär på. För att vi älskar oss själva.

Men nu ska vi gå vidare och se vad Jesus säger. I Joh. 13, i samband med den sista måltiden, påskalammsmåltiden, talar Jesus om människosönens förhållande. *"Ett nytt bud giver jag eder, att ni skall älska varandra, ja såsom jag har älskat er, skall också ni älska varandra."* I Joh. 15:12 står: *"Detta är mitt bud, att ni skall älska varandra, som jag har älskat er."*

Märker du skillnaden mot det vi läst tidigare? Nu har vi lämnat Gamla Testamentets mark och den allmängiltiga lagen och kommit in på nytestamentlig mark. Nu möter vi broderskärleken. Det är ett nytt bud, att älska som Jesus älskat oss. Nu handlar det inte om *vår nästa*, utan

— Det är inte kärlek som fattas — det är **lydnad**. Jesus kräver inga orimligheter av oss, han bor ju själv i våra hjärtan. Därför är det majestätsbrott att be honom om mer kärlek, mer tålmod e t c. Det är ett liv som ska växa till — Andens frukt.

— Finns det inte kärlek i överflöd hos oss, beror det på vår själviskhet, att vi brister i lydnad och underordnande.

här gäller det *varandra*. Nu är det begränsat till församlingen, till brödraskapet. Det gäller inte bara dig och mig längre, utan vi måste också ha med Jesus i den här räkneoperationen. Nu handlar det om kärlek som inte är baserad på själviskhet och jagiskhet, utan som är baserad på hans kärlek. Och det är en väldig skillnad. Det handlar ju om Guds kärlek till dig och mig.

Pliktiga att ge våra liv

Hur har Jesus älskat oss då? Han gav sitt liv. Han aktade det inte så mycket värt, att han drog sig undan döden, utan han var lydig intill döden, ja döden på korset. Gud bevisade sin kärlek till oss, därigenom att Kristus led för oss, medan vi ännu var syndare, heter det i Romarbrevet. Den här dimensionen är ju helt annorlunda. Men om vi inte klarade av den första, enkla, hur ska vi då klara av den här? Vi förstår att det är omöjligt, men ändå säger Jesus att vi ska göra det. Han är ingen grym Herre, som kräver omöjligheter, men han ställer krav på oss.

I 1 Joh. 3:16 heter det: *"Därav att Han gav sitt liv för oss, har vi lärt känna kärleken."* Vad var det då för kärlek vi hade förut, då när vi skulle älska vår nästa? Var det inte kärlek? Jo, men nu står *kärleken* i bestämd form, d v s, det är en speciell form av kärlek. Allmänlig kärlek, broderlig kärlek och sedan *Guds kärlek*. *"Så är också vi pliktiga att ge våra liv för bröderna."*

Är det då inte nog med att älska varandra? Rom. 5 säger att knappast vill ju någon dö för en rättfärdig man, som har gjort honom något gott. Inte ens det ställer vi upp på. Jesus säger att vi är *pliktiga*

att ge våra liv. Menar han detta bokstavligen eller ska vi tolka det allegoriskt? Kan-ske är det endast en filosofisk tanke?

Jesu samtid, lärjungarna, hade problem med detta. Vi har det också. På vilket sätt ska man visa att man älskar varandra? Vi träffas kanske en eller två gånger i veckan, hälsar på varandra och ser glada ut. Är det att älska varandra? Det är i så fall inte något stort krav, men många klarar inte ens av det.

Men så menar väl inte Jesus? Att församlingens gemenskap innebär att man träffar varandra då och då, hälsar och sitter och tittar varandra i nacken. Och om vi befinner oss på etthundraftio olika platser i landet under vardagen, när ska man då älska varandra? Det är praktiskt ogenomförbart. Med andra ord så har Jesus sagt, att det handlar om en mycket nära gemenskap, en vardagsgemenskap. Församlingen är ingen förening, den är en familj, som lever tillsammans, som umgås med varandra på dygnets alla timmar i skiftande situationer. Då blir det möjligt att visa att man älskar varandra.

Vi säger: "Jag har inte tid att vara med i församlingsgemenskapen så ofta. Jag pluggar, det är så mycket att göra och mitt arbete tar så mycket tid, så jag hinner inte."

Jag antar att de flesta varit kära. Hade du inte tid med det? Ringde du då bara och sa: "Jag tycker om dig, men jag har för mycket att göra för att träffa dig." Ånej, det blev säkert inte ett telefonsamtal, det blev en resa istället. Då fanns det tid! Varför? Det var nog en kraft som verkade. Det var kärleken.

Det kanske finns något du älskar mera än församlingsgemenskapen? Hur ser vi

på oss själva? Är vi nöjda med att gå på möte någon gång ibland? Vi är med i en församling, vi har vår tro och vår åskådning, men det är just inte mera. Vad säger Bibeln om vår situation? Den säger att vi är barn till Gud, därför att vi blivit födda av Gud och vi har fått barnskapets ande som ropar Abba Fader. Det är bara en del av en stor verklighet, för vi är mer än barn. Vi är tjänare. Det ena handlar om en relation, en livsgemenskap men det andra om en tjänarställning. Så hade även Jesus tjänarskepnad, när han kom i människogestalt. Han som var Gud, blev tjänare när han kom till jorden. Det är likadant för dig och mig. Men på vilket sätt visar vi att vi är tjänare, och vem tjänar vi? Ja, vi tjänar Jesus och är Guds tjänare, men vi är tjänare åt varandra också.

Vi är tjänare

Detta, att vara fri från synden, betyder inte att man är fri att göra som man vill. Vi upplever det nästan som om vi vore fria från varandra. Rom. 6 säger: *"Ställ inte era kroppar i syndens tjänst att vara orättfärdighetsvapen, utan ställ er själva i Guds tjänst att vara rättfärdighetsvapen. Ni vet ju att när ni ställer er i någons tjänst för att lyda honom, så är ni tjänare åt denne som ni sålunda lyder. Vare sig det är under synden, vilket leder till död, eller under lydnad, vilket leder till rättfärdighet."*

En människa som lever utan Kristus är också en tjänare. Men de tjänare som Paulus här tänker på, de var inte anställda utan köpta. Det var slavar och livegna. Under synden och satan är man slav, så-

forts sid 28

**MÄRTA
BERG-STRÖMMARE:**

ju faktiskt variera från skola till skola. Jag har inga dåliga erfarenheter från den skola, som barnen har gått i nu utan det är ideologin det handlar om i första hand.

Kan du förklara det lite närmare?

— Jag menar nog att den yttre ramen i skolan kan ibland fungera tillfredsställande, men skolan har ju ändå en helt annorlunda inställning än vad jag personligen har för mina barn. Skolan har som riktmärke att fostra och lära barnen för detta livet, men jag har ett längre perspektiv, jag önskar att de ska fostras för evigheten.

Men menar du då att själva kunskapsmeddeletelsen är undermålig?

— Det kan den vara många

gare. De kristna grundvärderingarna är ju helt undansopade. I dag är det ju så att man berättar Bibelns berättelser som sagor och myter, och man drar sig inte heller för att tala om för barnen att det som föräldrarna tror på inte äger någon verklighetsgrund, utan det som är verkligt är, tex darwinismen, utvecklingsläran som den kallas ibland, evolutionismen. Det är någonting som man predikar i skolorna som någonting absolut verkligt och det menar jag är en försökstanke från början till slut och ska inte tillföras barnen som verklighet — det är ett exempel. Det är ju faktiskt så här också, att om jag har barnen i grundskolan i dag, så undervisas mina barn delvis av den homo-

Jag vill fostra mina barn för evigheten

Märta Berg-Strömmare orsakade tidningsrubriker i ett par upplandstidningar. Orsaken — hon hade tagit sina barn ur statens skola.

Åtgärden kom som en chock för

skolmyndigheterna. "Det är första gången jag råkat ut för något sådant", säger en indignerad rektor.

Radio Maranata gjorde en intervju som här förmedlas till läsarna.

Märta, vad är det som har fått dig att ta det här steget?

— Det är ingen ny tanke för mig, utan jag har haft denna övertygelse inom mig i flera år och den har växt till i intensitet och man måste till slut få utlopp för detta. Jag tycker att det rätta tillfället har kommit nu eftersom abnormiteten får mer utrymme i den svenska normalskolan. Som kristen anser jag det nödvändigt att själv ta ansvar för barnen.

Är det skolans atmosfär, eller skolans ideologi som du tycker är nedbrytande?

— Det är i första hand ideologin. Atmosfären, den kan

gånger, men det handlar ju egentligen inte om det heller.

Låt oss ta något exempel, där du anser dig ha speciell anledning att reagera. Då du säger ideologin, menar du alltså att den är för materialistisk eller t o m för ateistisk i sin inriktning?

— Ja, det är båda dessa saker, för dels handlar det ju om att fostra barnen till att bli karriärmänniskor, att kunna slå sig fram på andras bekostnad. Där har vi den grundmaterialistiska synen. När det gäller gudsfientligheten, så är den så klart uttalad som aldrig tidi-

sexuella rörelsen och det kan jag aldrig ställa upp på.

Menar du då att de påverkas av den homosexuella rörelsen?

— Ja, helt givet gör de det, när den dyker upp i deras skolverksamhet.

Ska det här uppfattas som att det inte handlar om vanlig information, utan är missionerande grupper som på det sättet påverkar barnens och ungdomarnas sinnen?

— Om de ville att det skulle framstå som information, då skulle det ju räcka om lärarna i sin undervisning hade någon passus om den

Intervju:
ARNE IMSEN

här avvikelser, men här kommer ju människor ut och får lektionstid till att träda fram och tala om vilken väcka kärlek man har. Det är väl mission.

Du menar alltså att det är skadligt?

— I allra högsta grad. Om man utsätter unga människor, för den här sortens påverkan, så är det klart att det måste resultera i någonting i framtiden.

Ska det fattas så, att du menar att den undervisningen är rent eggande?

— Ja, det är den och där menar jag att hela skolan med dess undervisning har ett enormt inflytande på barnen.

Det väcker alltså en nyfikenhet, man ska försöka och man experimenterar på det sättet med barnen?

— Ja, det framställs ju så som om det sker i människokärlekens namn och det finns väl inga barn, som vill vara elaka mot sina medmänniskor, utan alla vill vara snälla. Man lägger ju också upp det på det planet att det här måste ni acceptera, för det här är en naturlig del av tillvaron och det är era medmänniskor, som lever och tycker på det här sättet.

Nu har du nämnt två saker, som du menar att du på det här sättet aktivt måste protestera mot och det är ju en demonstration emot hela skolmonopolet och då är frågan den: Tycker du att det är värt priset?

— Ja, jag kan inte se det anorlunda, jag kan inte i dag överskåda vilket pris det kommer att krävas av mig personligen, men det måste alltid vara värt det, vad det än innebär, om jag som jämförelse ställer upp det pris, som barnen får betala om de ska utsättas för det här.

Men vilka möjligheter har du då att kunna ge barnen den undervisning, som de inte får i den obligatoriska skolan?

— Jag har ju möjligheten att undervisa dem på ett mycket enkelt plan, men dock i en mycket närmare relation än vad någon lärare kan göra och det måste ju betyda en del.

Så du menar att de personliga relationerna betyder mer

än de rent yrkesmässiga?

— Ja, dels är det ju ingen som vet om utbildning och kvalifikationer egentligen säger att en person är lämplig som lärare. Ingen kan veta det, för det handlar ändå om främmande människor. Det är stora konflikter i skolan, problem av alla möjliga slag som jag slipper i hemmet. Jag har ju som mor möjlighet att vara lyhörd för mina barns behov på ett helt annat sätt.

En annan fråga jag vill ställa till dig är om du känner de lärare, som dagligen i skolan påverkar dina barn?

— Ja, i den här lilla skolan, som barnen nu har gått i och som är en väldigt skyddad miljö, ovanlig i sitt slag, gör jag det. Men det är ju verkligen inte regel, när det gäller

det senaste året och många gånger gråtit av längtan att få undervisas på det sättet.

Menar du att själva förutsättningarna blir mer mänskliga i en sådan här enkel och alldaglig undervisningsmiljö?

— Ja, helt klart, för här kommer ju barnen som det främsta, men så blir det ju aldrig i den stora skolan. Man strävar efter det, men det finns ett helt system som måste fungera — det kommer i första hand och barnen kommer i andra hand trots alla goda föresatser.

Men det finns ju nu vissa hinder, som måste övervinnas, ni har ju en skolstyrelse, som ska ta ställning till det här och de åberopar sina paragrafer, tror du att

— Jag skulle tro, att det är något chockerande. Rektorn, som var kallad för att yttra sig i det förberedande utskottsmötet, hade varit rektor där i 22 år, men hade aldrig tidigare varit med om något liknande.

Det där lät nästan lite häpnadsväckande?

— Det måste man nog säga, speciellt när man tänker på att en av de kvinnliga journalister, som har besökt mig, påstod att det finns många människor i den här kommunen, som önskar att de kunde handla likadant och kanske kommer att träda i aktion nu när det här ges publicitet.

Du menar med andra ord, att det finns en latent, men anonym, inte bara välvilja, men beundran, man önskar att

de större skolorna med flera hundra barn, då går det ju inte till på det sättet.

Barnen, som det här gäller, hur gamla är de?

— Ester är 12 år och David blir 8 år.

De ska alltså börja någonting helt nytt, med avseende på undervisningen, hur ser de på det då?

— De tycker att det här är väldigt skönt, befriande, de slipper ifrån en massa saker, som de upplevt som väldigt jobbiga och flickan, som har lärt känna Pilgrims skolan och sett hur det fungerar där, har burit en väldigt stark önskan inom sig

de är välvilligt inställda till den här typen av undervisning?

— Nej jag tror inte att det finns någon klar välvilja... Man har ju byggt upp, precis som du sa, en monopolskola, vilket innebär att ingen annan än statens representanter får undervisa barnen. Det är ju klart, att det här steget, som jag nu tar utgör ett allvarligt hot mot deras positioner.

Du menar, att det är oroväckande i det lilla samhället när de konfronteras med en sådan självständighet och ett sådant oberoende som det här måste leda till?

själv ta ett sådant steg om man bara vågade?

— Jag tror att det finns människor, som menar det, ja, och jag tror att det, som kommer att ske med mina barn och mitt ställningstagande här framöver, det kommer att följas med ett enormt intresse av både vän och fiende.

Har du något mer, du skulle vilja säga till våra läsare med anledning av ditt ställningstagande, eller kanske en appell till alla föräldrar?

— När det gäller alla föräldrar, vill jag bara säga det: ta reda på hur barnen har det i

forts sid 31

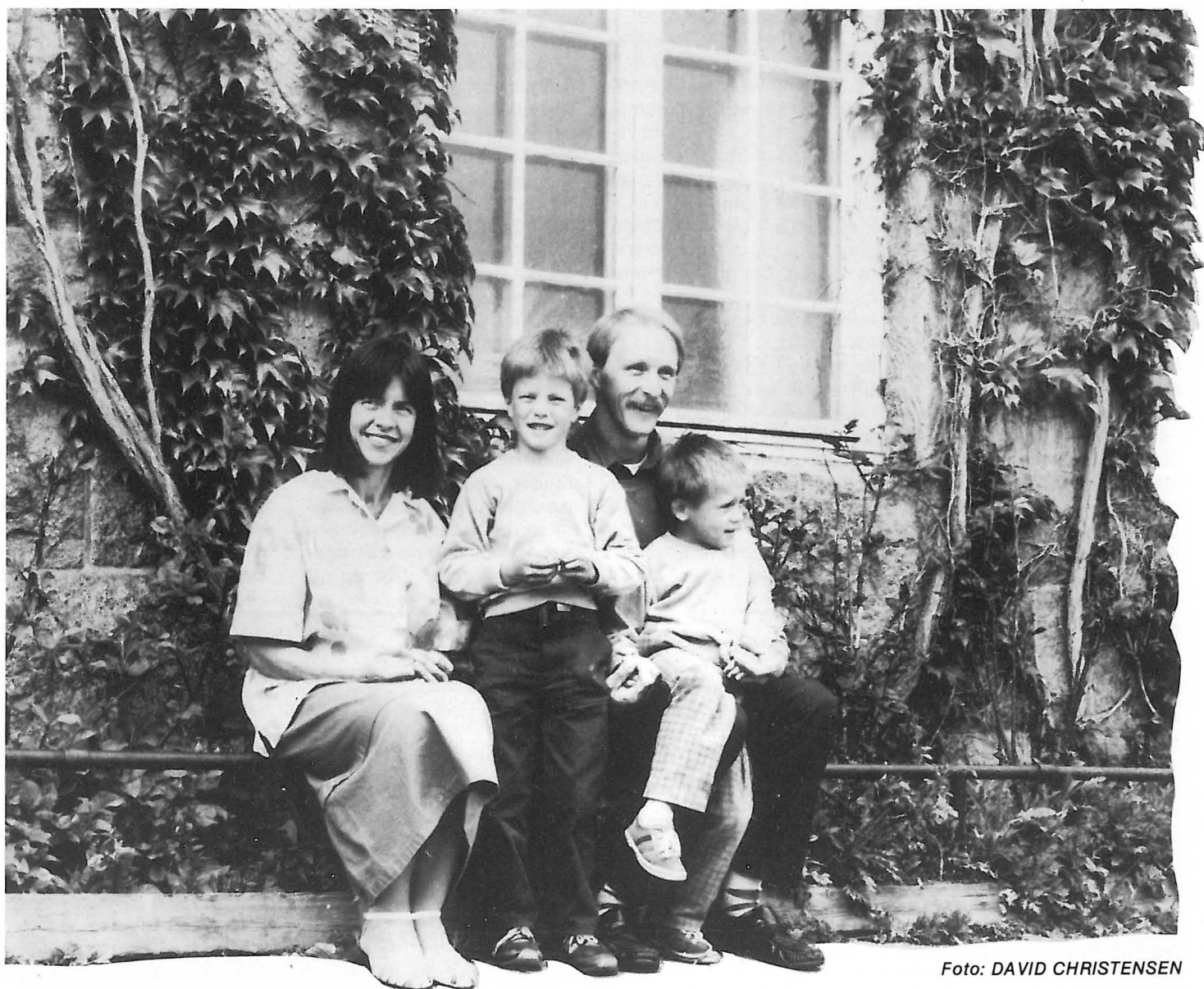

Foto: DAVID CHRISTENSEN

DAVID DAHLBERG, totalvägrare:

— Jag "tvärnekade" till

Under tältmötena i Stockholm var David Dahlberg med och vittnade, bl a om sina upplevelser från ett svenskt fängelse.

Varför kom du att ta del av samhällets kriminalvård. det talas ju faktiskt om vård?

— När jag blev frisläppt frågade de mig faktiskt om jag tyckte jag fått "vård". Det är ju konstigt att det kallas för "vård...." Men inte vet jag om det känns som om jag fått vård, precis.

— Orsaken till fängelseviselsen var att jag vägrade delta i militarismen. När jag inställdes till militärtjänst så "tvärnekade" jag bara. Man försökte få mig att ta

en utbildning där jag inte behövde bära vapen, men jag vägrade.

— Man kan ju utbilda sig till allt möjligt och det kan ju låta bra. Men vad händer om man är inne i ett församlingsarbete, vart tar församlingen vägen? Gud har inte kallat oss till något sådant. Vi ska vara en stad på berget och ett ljus i världen.

— En kristen kan inte utbilda sig att döda — det är självklart. Så kom Jesus och han skärpte allt detta. För mig var det helt klart att det måste bli en total vägran.

— När man är ung och mönstrar är det inte alltid så lätt att ta ställning i så allvarliga frågor. När jag kom

till Boden, ensam och på skälvande knän och skulle försöka ge skäl för mitt ställningstagande, då kunde jag inte formulera mig, men jag förstod att det var Guds vilja att säga nej, och jag kände att Gud var med och hjälpte mig.

— Det gick en tid innan straffet för min vägran verkställdes och jag hade tid att fundera, men jag blev mer och mer övertygad om att det var det enda rätta. För ett år sedan dömdes jag av tingsrätten till böter för min vägran. Nästa gång blev det fyra månader och det är den tiden jag nu avtjänat. Fast i regel släpps man efter halva tiden; jag blev

villkorligt frigiven och om jag blir dömd igen läggs de återstående två månaderna till straffet.

— Och vad kan en bössa egentligen förändra i en krigssituation... Om ett land drabbas av vredesdom och straff så sker det så och vi kan inte göra så mycket åt det.

— Jag tänker också på Israel som 1948 fick sitt land. Det var 42 miljoner araber mot 2-3 miljoner judar som mot den övermakten både befäste och utökade landets gränser. Och 1967 när Gud kom Israel till hjälp. Det kom massor av bisvärmar som anföll fienderna, och de bara sprang iväg. Med det

David har just blivit frisläppt från fängelset. Tillsammans med tjuvar, rånare och grova brottslingar har han nu avtjänat sitt av staten sanktionerade straff.

Hans brott var att han vägrade all form av militärtjänst. Han totalvägrade, eller som han på sin norrländska uttrycker det — "tvärnekade" till militärtjänsten.

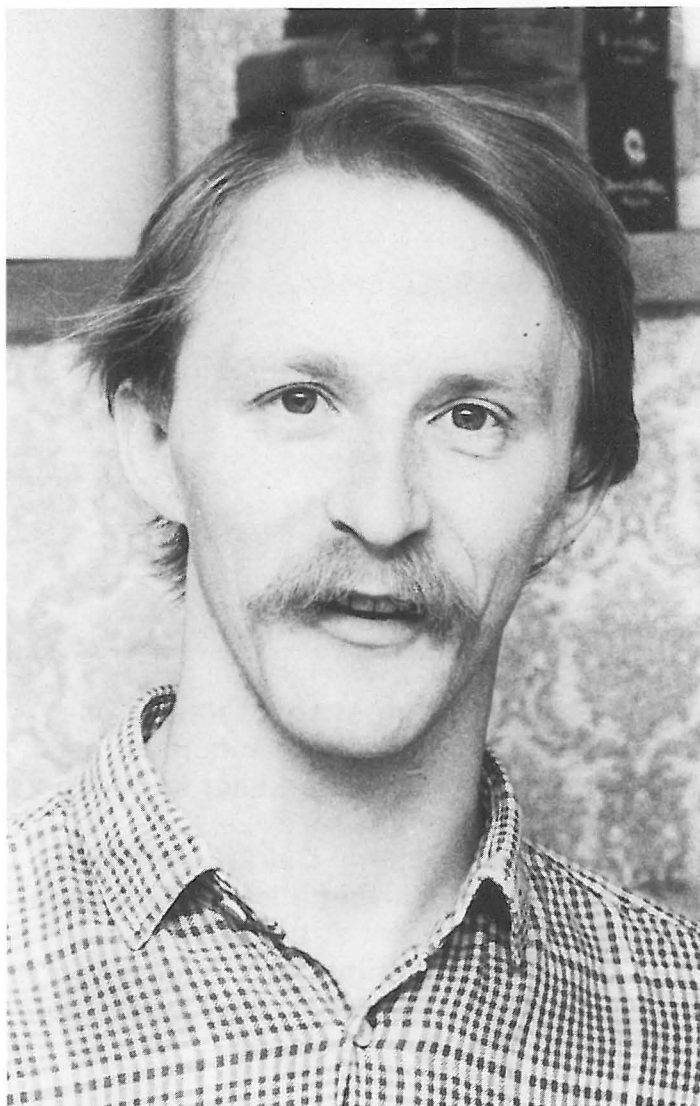
Britt och David Dahlberg tillsammans med barnen Benjamin, 7 år, och Alexander, 5 år, utanför missionscentret Bällstalund i Bromma.

perspektivet blir det ett meningslöst arbete för en kristen att ansluta sig till försvaret. Vad vi kan göra är att bedja och på det sättet vara med och bilda en mur runt vårt land.

Under tiden som gått innan straffet verkställdes ha-

Alexander på Humlegården, en storfamilj någon mil utanför Örebro. Britt är utbildad lärare och är med och lägger upp undervisningen för barnen i storfamiljen.

Genom att man bor tillsammans är det givet att David fick många besök, te-

all militär utbildning

de David hunnit bilda familj och det är ju klart att det kändes lite svårt att skiljas från dem och församlingen för att sättas in i fängelse.

— Vi har två barn och det är ju klart att det är en del praktiska och andra saker som måste ordnas när man blir borta från familjen i några månader. Det rör ju försörjningen och tryggheten för familjen. Och församlingssarbetet måste också läggas upp så att det fungerar. Jag har bl a hand om närradiosändningarna och måste se till att någon annan tog ansvaret för dem under min bortavaro.

David bor med sin fru Britt och sina barn Benjamin och

lefonsamtal och hälsningar från syskonen. Det gjorde månaderna i fängelset lättare att uthärda.

— Fast egentligen hade man väl det bra i fängelset, fina rum och bra mat. Ibland försöker jag jämföra med vad jag hört om fängelserna i t ex Dominikanska Republiken och då borde man väl inte klaga.

— Men vi var ju dock inlåsta och berövade friheten. Vi kunde inte komma och gå som vi ville. Dessutom var det en påfrestning att vara tillsammans med olika slags människor, många av dem grova brottslingar.

— Det är klart att man frågade varför jag satt där och då

fick jag tala om det och vittna för dem. Men det var inte så lätt att vittna i den miljön som jag upplevde som väldigt nedbrytande.

Jag hade ju förmånen att arbeta i skogen och det upplevde jag som bönesvar och var glad över att få arbeta i det fria.

— Varje gång vi hade rast sattes radioapparaterna på för full styrka. När väl motorsågarna tystnat dånade istället modern popmusik ut från högtalarna.

— Men en dag hände något som totalt förändrade situationen. Radion stod på som vanligt, men nu var det ett annat slags musik. Arbetsledaren skruvade upp till ab-

solut högsta volym och utströmmade: *Jesu blod har öppnat himla porten, pris ske Gud idag den öppen står...* Det var Christina Imsen som sjöng. För mig var det en hälsning från himlen och uppmuntrade mig mycket. Atmosfären blev förändrad i ett nu och man lyssnade intensivt och många verkade gripna av sången.

Nu är alltså David ute i frihet igen och kan återuppta sitt arbete i församlingen och med närradion. Vi hälsar honom välkommen tillbaka och önskar lycka till i fortsättningen.

Det INRE ljuset

Tal av ARNE IMSEN

Vi har inom oss en röst som talar till oss och som vill vägleda oss i livets mest avgörande situationer. Ur vilka källor kan man ösa sådana informationer?

Jesus har en lösning. Det är inte fråga om olika bildningsnivåer eller intellektuella förutsättningar — det är något allmängiltigt och gäller alla människor. Människan har ett inre instrument där hon kan hämta kunskap — om hon vill lyssna.

Jesus sade så här: *"I skrymtare"*. Det är ju klart att det är en fruktansvärd dom och vanligtvis behandlar inte predikanter eller talare sin publik på det viset. Men Jesus gjorde det. Han sa rent ut: *"I skrymtare"*, och han talade inte om skrymteriet utan han pekade ut skrymtarna. Skrymtarna i det här sammanhanget, var inga andra än hans åhörare. Frågan är vad det kunde vara som fick honom att på det sättet peka ut en människoskara och göra det så kategoriskt och rakt på sak. *I skrymtare*. Han säger vidare: *"Om jordens och himmelens utseende förstår I att tyda, huru kommer det till att I icke kunnen tyda denna tid."* De saknade inte kunskap, men på ett område var de renons på kunskap, de kunde inte orientera sig i tiden och var trots sin självsäkerhet desorienterade och mycket oklara.

Då är frågan; varifrån skall en människa hämta kunskap? Varifrån kommer den kunskapen som kan ge henne klarhet, så hon inte blir desillusionerad, förvirrad eller förvildad. Ur vilka källor kan man ösa sådana informationer? Jesus har en otroligt enkel lösning, så enkel att här är det inte fråga om olika bildningsnivåer eller intellektuella förutsättningar, utan om något allmängiltigt — det gäller undantagslöst alla människor.

I hithörande frågor har människor hjälp och vägledning av ett inre instrument som hon kan hämta den här kunskapen ifrån, om hon vill lyssna. Därför ställer Jesus frågan på det här sättet: *"Varför låten I icke edert eget inre döma om vad rätt är?"*

Den frågan kan man ju ha anledning att ställa också i denna tid. Vad är det som gör att människor då och nu har så svårt och inte vågar

lyssna till sitt eget inre, utan åter och åter formas av det yttre trycket, av moderna budskap. *"Varför låten I icke edert inre döma."*

Vi har inom oss, var och en, ett organ som talar till oss, som talar om oss och som verkligen vill vägleda oss i livets mest avgörande situationer och svårbedömda frågor. Det var verkligen inte små ting Herren Jesus förväntade sig av sina åhörare.

"I skrymtare." Det måste ju innebära att de gav sig ut för att vara något, som de inte var... Det var helt uppenbart att de inom vissa områden inte saknade kunskap. Tvärtom — de var väl utrustade och väl orienterade — i samhällsfrågorna — den horisontella problematiken, dagsfrågorna, sladderfrågorna, det som tillhörde dagsvindarna, som kom och gick och som självklart på ett ytligt sätt engagerade människorna, då som nu. *"I skrymtare"*, sa Jesus. Dvs, ni ger er ut för att vara något som ni inte är och vad värre är, ni förmenar er vara kunskapsrika, välorienterade, civiliserade, bildade och dessutom religiösa. Men verkligheten är den här: Ni är renons på den kunskap som är den viktigaste, den som är den absolut nödvändigaste att känna till, den saknar ni kunskap om. Det beror inte på dåliga skolor, eller ytliga gudstjänster i

och för sig. Det beror inte på någonting annat än oviljan eller oförmågan att lyssna. Att lyssna till den röst som talar i det inre. För där är det ett rop, som påminner oss om vilka vi är, varför vi är här och vad som är målet för våra liv.

Så har det varit i alla tider. Så är människan utrustad. Hon bär detta organ i sitt eget väsen och om hon lyssnar till, besinnar sig och avskiljer sig och koncentrerar sig, så kommer hon att höra den här vägledande rösten.

Nå, säger Jesus, *"varför låten I icke edert inre döma..."* Vad hade man för alternativa möjligheter och lösningar? Självklart många. För det är ju vanligtvis så att det finns en uppsjö av budbärare, budskap, idéer och föreställningar. Det finns en uppsjö av slogans och klichéer, jag skulle vilja säga propaganda, demagoger och agitatorer, allt som på ett eller annat sätt påverkar oss, inte alla gånger så ytligt, några gånger ganska påtagligt.

Men den rösten, som vi borde lyssna till, den dränks och det av den enkla anledningen att vi inte har förtroende för den. Vi saknar självförtroende och tror inte att vi kan bära en sådan kunskap inom oss, att den på ett övertygande sätt kan resa sig upp emot allt som vill nå oss, tilltala eller forma oss. Att vi själva representera

rar någonting som är former än allt det andra, det låter ju helt otänkbart. Att vi själva inom oss har något som betyder mer för vårt liv, tillvaro och vandring här i tiden, betyder mer för vår identitet och integritet än alla de andra kunskapskällorna tillsammans. Allt detta — det är den inre rösten — den som vi bär i vårt eget inre, och måste lära och vänja oss att lyssna på och följa.

Vi söker budbärare och budskap på tusen och ett sätt, och vi utsätts alltså för den här metodiska och systematiska bearbetningen rakt igenom hela vårt liv. Ibland har jag den uppfattningen att Jesus inte talar till sin samtid, utan till hela mänskligheten. Det är som om han ropade ut, mer till oss än någon annan generation före oss.

Vad är det då han vill ha sagt? Jo, han förklarar orsaken till vår olycka, våra misslyckanden, vårt nederlag, vår misantropi och allt vi brottas med. Orsaken till allt vi dragit över oss på det fysiska, psykiska och materiella området inkluderar allt. Orsaken till det kaotiska förhållande som vi är mästare på att åstadkomma, då vi försöker rycka upp oss för att göra något åt vår tillvaro eller söker agera på andras knuffar eller goda vilja att hjälpa. Det leder ju inte till något annat än detta faktum: *"I skrymtare..."*

Situationen skulle radikalt förändras om vi kunde bli så stilla och ödmjuka att vi vågade lyssna till den inre rösten som talar till oss. Inte rösten från predikstolar, från torgen och tåken, men den som talar till oss i det ögonblick där vi befinner oss. Lyssnar vi ska vi finna att den rösten manar oss och låter sig inte mutas. Den använder riktiga begrepp och säger egentligen vad det hela handlar om, vad som är orsaken till att det vi menar vara framgång, det visar sig endast vara förgänglighet och fåfänglighet. Det som vi menar är nederlag betyder i verkligheten vår frälsning. Vi får veta det om vi lyssnar till rösten.

Jesus säger: *"Varför låten I icke edert inre döma..."* Det var verkligen att ta ett steg

långt framåt, det var inte bara att lyssna och sen marschera vidare, utan det var att lyssna och ta hänsyn till och låta den inre rösten döma och avgöra, fälla den slutliga och avgörande domen om det vi sysslar med, värdet av det vi håller på med... Finns det en sådan röst? Ja, det finns verkligen ett sådant organ.

Jag läste en artikel här omdagen. Det stod "Gud är död, men Mammon lever..." Ser vi oss omkring i tiden kan det ligga ett bejakande, en verklig bekräftelse på att det här är riktigt, men det är inte *sanning* fast det ser så ut. Jag behöver inte gå till litteraturen för att skaffa information i den här frågan, för mitt inre bär vittnesbörd om att Gud lever.

Han gör sig påmind på mångahanda sätt, och vi vet också att den här rösten talar med en sådan auktoritet att vi tvingas lyssna. Det är i sådana situationer, då vi på ett eller annat sätt tvingats till kapitulation genom att vi blivit utslagna, nedslagna eller drabbats av någon tillfällig eller permanent olycka.

Då rösterna omkring oss tonar bort och vi blir ensamma, måste vi lyssna till den inre rösten. Då säger Jesus någonting som på samma gång är underbart och förfärande. *"Lyssna till den inre rösten... För att döma om vad rätt är..."* Är inte detta den stora frågan — vad är rätt? Vad är rättfärdighet i en tid så fylld av mörker, mänskligt elände, orättfärdighet och orättvisa? Det ser ju ut som om människan skulle fortsätta sin fruktansvärda marsch mot det slutliga inferno som Apocalypsen, bibelns sista bok, talar så klart och tydligt om.

Jag tycker att alla signaler talar ett och samma språk. Man kan inte hoppas på att de politiska organen ska förmå och mäktat att hålla ondskan stången, kyrkan klarar inte av det och inte frikyrkorna. Det finns alltså inga organ, inga samfund, inget kollektiv som kan hålla ondskan stången.

När jag talar om ondska, talar jag inte om ondska endast i ytlig mening, utan om den djupa förfärliga

orättvisa och orättfärdighet som finns. Förmår vi lyssna till vårt eget inre, då det talar sanning på de här punkterna och förklarar för oss att vi bär på skuld, som det är dags att börja fundera på hur den ska regleras om inte alltsammans ska bli konkursmässigt? Vi bär på skuld, individuellt och kollektivt, men nu gäller det vår individuella skuld. Vi har skuld emot oss själva, för att vi valt att leva ett liv i skrymtaktighet. Vi har försökt bedra oss själva, vår omgivning och våra medmänniskor. Vi bär på skuld, därför att vi har valt att leva ett liv i sken av något som vi säger oss vara, men inte är. Vi har skuld mot Gud, vi har brutit mot det mest fundamentala som kan nämnas och vi har stört och söndrat det mest känsliga som överhuvudtaget finns i några relationer. Ty där vi borde ha bevisat kärlek, har vi demonstrerat hat. Vi kan förlänga det här, det finns så kolossalt mycket att räkna upp på det här skuldkontot. Vi har skuld för att det vi säger vara gott, det vet vi att Gud fördömer som ont. Vi försöker hela tiden dekorera tillvaron med religiösa floskler, riter, ceremonier, uppbyggelser och förströelser.

Men låt oss lämna detta dystra kapitel. Inom oss bär vi ett organ som är omutligt och det talar på sitt sätt. *"Varför låten I icke edert eget inre döma..."* Inte makens, makans, barnens, föräldrarnas, kyrkans, pastorerens, prästernas, inte biskoparnas eller andras inre. Inte moralfilosofers, etikers eller andras. *"Edert eget inre..."* Det inre organet som du hade med från början, finns där. Det kan vara vitalt eller avtrubbat, men det finns där.

Det är helt uppenbart att då vi kommer till medvetenhet om faktiska förhållanden, när vi ser skulden torna upp sig och upptäcker den verkliga situationen, då får vi självklart behov av hjälp. D v s när vi låter det inre presentera kontot som det är och överger vårt skrymtaktiga tal och beteende så blir situationen en helt annan än den vi försöker spela i med de livslögner som vi be-

driver med vår teater. Livet kommer naturligtvis att te sig helt annorlunda. Då får vi veta vad rätt är. Saknar vi tillgångar och upptäcker att skulden verkligen är så stor att den inte kan betalas, då får vi behov av nådamedel, reningsmedel och frälsningsmedel.

Här, min vän, ska du få veta: Det finns ett sådant som är värdebeständigt och aldrig devalveras och därför inte behöver revalveras. Det är värdebestämt. Vet du vad det är? Man kan hitta på många olika saker som är värdefulla, intressanta och betydelsefulla i det kristna livet, men här är det en sak som är värdebeständig. Det är Jesu Kristi blod som renar från all synd. Där har vi lösningen. Din och min lösning, grannens, vännens och släktingens lösning. Där ligger lösningen för oss alla. Varför inte erkänna det?

Jag vet, att när jag talar har jag ditt samvete på min sida, för det Jesus säger, är ingen modetes eller doktrin. Inte heller någon ny psykologisk insikt eller något annat i den vägen. Det här är sanningen, precis som den är.

Låt mig till sist få säga: Här ligger lösningen för oss alla — Jesu Kristi blod. Ta emot detta erbjudande. Gör något av det, något som kan berika dig därigenom att du blir befriad från ondskan och ifrån detta förfärliga skuldkonto och kommer loss eller som skriften säger — blir rättfärdiggjord genom tro på Herren Jesus Kristus.

**Detta tal höll
ARNE IMSEN
i Radio Maranata.
Programmet finns på
kassett och kan
beställas på
orderadress:
RADIO MARANATA
Box 20134
161 20 BROMMA
Eller ring 08-733 97 83
Tala med
Agne Orellana**

Humlegården i juni 1988

Bäste läsare! Jesu nåd och frid!

År 1968 samlades Maranatafolket för första gången i Malmköping. 20 år har alltså förflutit. Vi har blivit tjugo år äldre. En ny generation har vi sett växa upp. Mycket och många ting har blivit annorlunda. Utvecklingen har i en accelererande hastighet förändrat samhället, och vi tycker att vi idag ser konturerna av det antikristliga samhället vi så många gånger försökt teckna, i ord och bild. I denna situation finns vi, Guds församling, med allt vad det innebär av konflikter, strider och kamp för evangelium i världen, som alltmer fjärrnar sig från sitt ursprung.

Årets sommarkonferens på Humlegården i det lilla samhället Latorp, ca 13 km väster om Närkemetropolen Örebro, blir den 16–24 juli.

Mottot för konferensveckan är *"Endrättig omsorg om varandra"*. Denna praktiska uppmaning äger verkligen sin aktualitet idag. Eftersom församlingen utkämpar ett tvåfrontskrig, både mot yttre och inre fiender, handlar det om kamp på olika nivåer och med olika medel.

ARNE IMSEN är huvudtalare även denna sommar. Han personifierar mycket av denna dubbla krigsföring, när han i sin profetiska samhällsanalys visar den yttersta tidens problem och faror som möter både samhälle och församling. Dessutom den kamp vi som enskilda individer kämpar för att leva i förnyelse och seger. Bed speciellt för vår broder om kraft och nåd till ande, kropp och själ.

Våra kära vänner från Nordafrika, *Moussa* och *Noomi* med barnen tillsammans med *Lili-an*, blir med oss även i år, och informerar om sin situation för evangeliets utbredning.

Från Dominikanska Republiken hemkommer *Ulla Näsholm*, *Viveca* och *Lorenzo Rodríguez* med många spännande rapporter och informationer om läget i Mellanamerika.

Ytterligare några kära vänner som blir med oss är *Jan Egil Hafsahl* tillsammans med gruppen från Brandbu i Norge. Till detta kommer alla våra svenska vittnen att delta för att vi alla skall få uppleva en vecka inför Herrens ansikte.

Maranatafolkets sommarkonferens tillämpar inga anmälningsavgifter, för vi önskar att alla ska kunna delta, utan ekonomiska spärrar, och även att vi får så långt som möjligt praktisera det urkristna församlingsslivet även i konferensgemenskapen.

Vi har år efter år fått erfara hur syskon som delar kampen och ansvaret tagit sin del i det nödvändiga praktiska, ekonomiska och andliga ansvaret att förbereda konferensen.

Du som får detta brev kanske inte har möjlighet att delta i de praktiska förberedelserna för konferensen. Men via det inbetalningskort som medföljer detta brev, kan du förmedla en gåva som kan ge hjälp till kostnader inför konferensen. *Varmt tack för din gåva!*

För ytterligare information och anmälan, ring 019/964 72 eller 963 29 och tala med *Birgitta Johansson*, eller använd hellre anmälningsblanketten som medföljer!

Låt oss förbereda sinne, hjärta och ande i Jesu namn inför sommarkonferensen 1988 på Humlegården!

Maranatahälsningar

Gunno Andersson
Konferensvärd

VISIONEN —

endräktig omsorg om varandra

Församlingens plikt, kallelse och förmån är att leva som en familj — en familj där man tar hand om, hjälper och stöder varandra.
— Församlingen, en utvidgad familj som inte vilar på blodsband utan på Anden.
— Jesu arv var ett nytt folk som delade ett nytt liv med varandra.

I sin bok *"Ett nytt sätt att leva"* har Jim Wallis visat vad det innebär att vara kristen i vårt århundrade.

Inför sommarens konferens i Latorp med mottot *"Endräktig omsorg om varandra"* finner vi det angeläget att publicera utdrag ur boken, som är utgiven på Libris förlag.

Idag tycks alla begripa att vi har allvarliga problem i församlingen. Det finns stor enighet om att en grundläggande förändring behövs. Men här är det slut med enigheten. Man kommer med en mängd lösningar. För många är lösningen till våra problem att man predikar Ordet — en förnyelse genom evangelisation. För andra är svaret en uppfyllelse av den helige Ande — en förnyelse genom karismatiska gåvor. För en del är det att tjäna de fattiga och arbeta politiskt för rättvisans sak. Och för andra är det protestaktioner mot statens makt och våld. Alla svaren är rätta. Vart och ett talar om en påfallande brist i församlingarnas liv, och vart och ett bidrar till en djupare förståelse av vad församlingen är satt i världen för att vara. Men alla svaren är ofullständiga.

Det största behovet i vår tid är inte enbart *kerygma*, predikandet av evangelium, inte heller *diakonia*, tjänandet för rättvisans skull, inte heller *charisma*, mottagandet av Andens gåvor, och inte ens *prophetia*, att gå till rätta med härskaren. De största behovet i vår tid är *koinonia*, kallelsen att helt enkelt vara Guds församling, att älska varandra och offra våra liv för världens skull. Upprättandet av levande, kärleksfulla troskommuniteter i den lokala försam-

lingen är grunden till alla svaren. Trogenskapen inkarnerar en helt ny ordning, erbjuder ett synbart och konkret alternativ och utgör i sig själv en utmaning för världen. Församlingen måste uppmanas att vara Guds församling, att åter bygga upp det slags gemenskap som ger trossatserna liv och innehåll.

— — —

Det uppdrag som Jesaja profeterade om och som Jesus utförde fullföljs av hans efterföljare. De är "Kristi kropp", och tillsammans har de fått samma smörjelse som han. Deras gemensamma liv är en fortsättning på Jesu uppdrag i världen. Alltså är den kristna gemenskapen "den lidande tjänareförsamlingen". Begynnelsen av denna utkorelse beskrivs i Apg 2.

Redan från början är livet i den kristna gemenskapen beroende av den helige Andes närvaro. Här är återigen sambandet mellan utkorelsen och genomförandet av Guds plan betydelsefullt. Precis som Jesu dop utpekade honom som den som Gud hade behag till och ville använda, utpekar Andens dop vid pingsten församlingen som en gemenskap som Gud älskar och som den helige Ande skapat för att den skall fullfölja Kristi verk i världen. Detta liv innebär att de troende är mer samman-

syskon i Guds familj och har förenats i djup kärlek och en gemensam uppgift. Guds lidande tjänares kall uppbars i fullkomlighet i en människas liv, men nu kan samma kall med samma auktoritet föras vidare i Kristi kropp när dess medlemmar tar emot Guds Andes gåvor.

Den kristna församlingens kallelse och identitet är därför helt i linje med Jesajas beskrivning av den lidande tjänaren. Den tjänareställning och tjänareattityd vi läser om hos Jesaja och ser hos Jesus är utmärkande för de troendes gemenskap. Vi är ett folk som dragits in i ett förhållande till Herren för att genomföra Guds plan för historien. Kristi kropp har smorts och utrustats för Guds uppdrag att arbeta för rättvisa och försoning. Jesu efterföljare följer hans exempel och offrar sina liv för Guds rike. Deras liv tillsammans offras för världens skull. Andens utgjutande på pingstdagen resulterade i en orädd förkunnelse av evangelium, tusentals omvändes och de troendes liv i gemenskap upprättades. Men Andens smörjelse sker inte bara för att vi skall få en religiös erfarenhet, utan avsikten är att Guds plan skall fullföljas i världen. Anden är tecknet och inseglet på församlingens kallelse till att vara en lidande tjänare. Den fråga som den andefyllda försam-

lingen alltid ställer sig är var och hur den kan ge sitt liv i tjänst för en sargad värld.

Gemenskap är vad Nya testamentet handlar om. Från kallandet av lärjungarna till församlingens instiftande vid pingsten styr evangeliet in de troende i en gemenskap. Den nya ordningen blir verklighet i ett sammanhang där man delar allt. Genom hela Apostlagärningarna och breven beskrivs församlingen som en egendomsgemenskap. De första kristnas gemensamma liv gjorde att många drogs till dem.

Förkunnelsen av evangelium siktar till att skapa en ny familj där de som förut varit främlingar nu blivit syskon i Jesus Kristus. "Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus" (Gal 3:28). Församlingen, denna totala enhet som inte vet några mänskliga gränser, blir i mig själv en del av de goda nyheterna.

När vi förstår att gemenskap, kommunitet, är formen för församlingslivet i Nya testamentet, får Paulus brev en klarare innebörd än någonsin förr. Läser man dem med den kristna kommuniteten som sammanhang, får deras budskap en ny belysning. Detta är inte förvånande när man betänker att de ursprungligen skrevs som herdabrev till ny-

forts sid 30

**Välkommen till
SOMMARKONFERENSEN
i LATORP 16-24 juli**
13 km väster om ÖREBRO

• MISSIONS- o VÄCKELSEMÖTEN • BIBELSTUDIER • BÖN • BRÖDSBRYTELSE • SAMTAL •

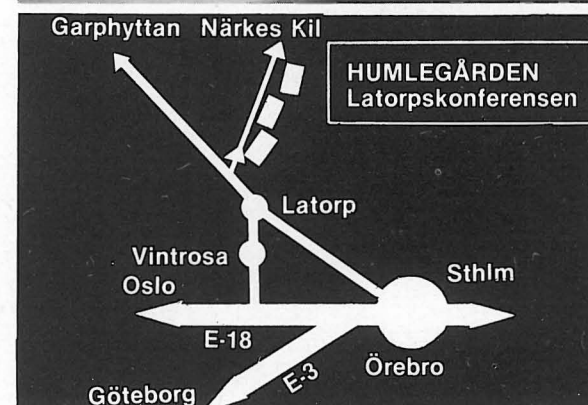
● INKVARTERINGEN ORDNAS i loge-
ment, rum, tält el. husvagn på området

● Vi tar inte heller i år ut några avgifter för mat och husrum. Vi önskar lösa det genom **PERSONLIGA OFFER** under konferensen. Kostnaden finns naturligtvis ändå, men utslaget per person blir det knappt 130 kronor om dagen.

● Vi kan sänka utgifterna för maten under konferensen om vi kan **HJÄLPAS ÅT** att skaffa fram olika matprodukter som behövs in natura. Ring oss gärna på 019-964 72, så får du information om vad som behövs.

Dagligen 11.00, 15.00, 19.00

Huvudtalare:
ARNE IMSEN

MOUSSA
fr Nordafrika

JAN EGIL
HAFAHL

GUNNO
ANDERSSON

ULLA NÄSHOLM
fr Västindien

PER ARNE o.
CHRISTINA
IMSEN

FOLKE
JACOBSSON

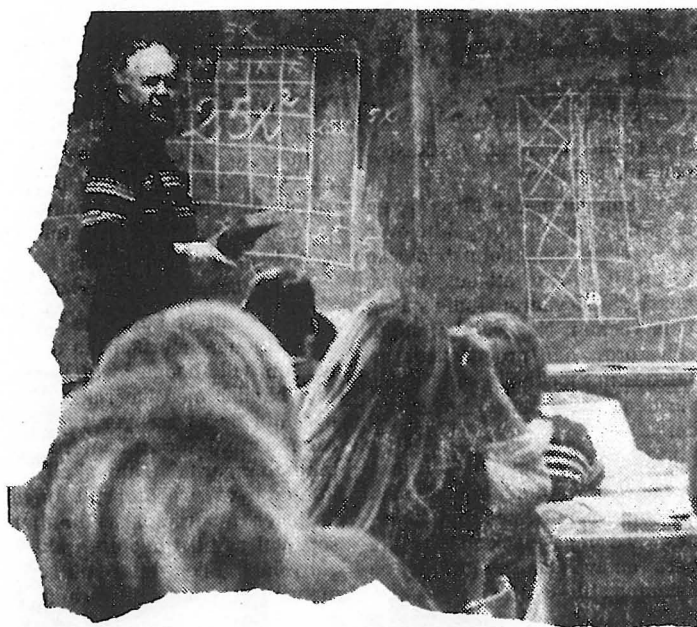

KJELL
HÄGERMAN

Övr medv: Broder Emanuel och syster Sonja, Dr Kenneth Horn fr USA, Svein Nymo, Märta Strömmare, Tage Johansson, Robin Widén, Peder Blom, Mikael Eliasson, Hans Lindelöw m fl

ENDRÄKTIG

OMSORG OM VARANDRA

Skolan i vårt land befinner sig faktiskt i en krissituation. Hur kommer man tillrätta med de problem som finns?

Kristina kramar om sin fyraåriga dotter innan hon lämnar henne på polishus

Efter tre års kamp

Mor lämnar sin dotter till polisen, sedan hon "egenmäktigt" själv en tid tagit hand om sitt barn. Avskedskram i maktens korridorer.

Marinbiolog varnar:

Bada inte i algvattnet

Av HELENA ULLENIUS
På Carlsbergredaktion

Det är just när algen blommar som den är giftig och ett den

de vi haft den första blomningen här nere. Men här växer den

lärsgummar.

— Olika organiska material

— Olika organiska material

djurplankton först åt av gifta men sedan spydde ut den igen. I en behållare ska man i tillväxten av giftalgen se gruppen encelliga väv

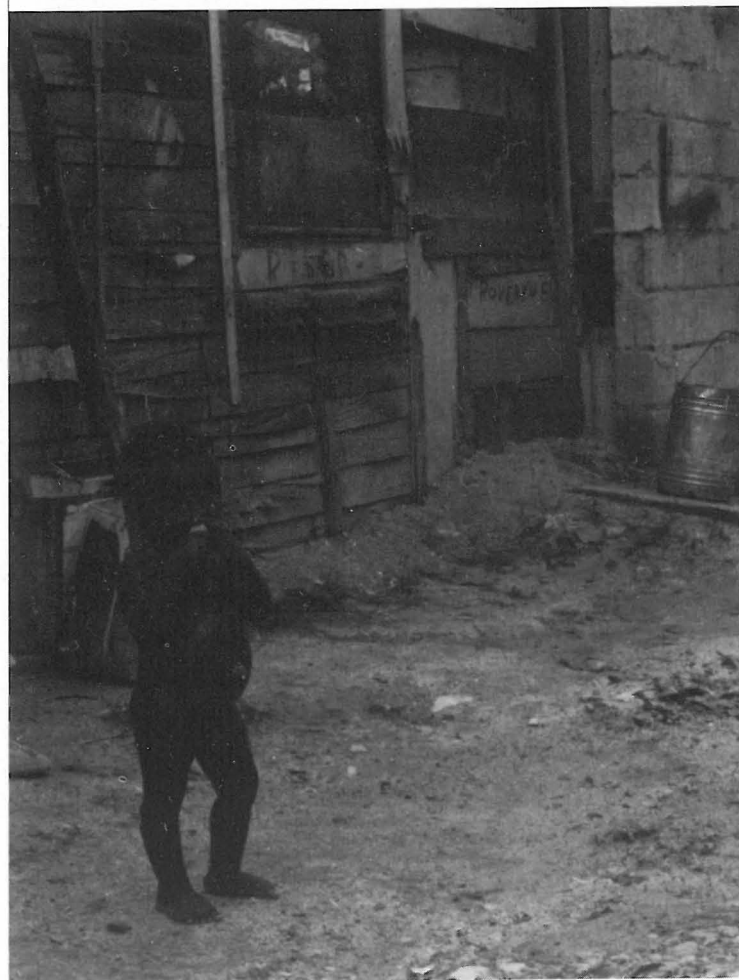
ett annat behå

Birgitta Dahl om giftalger:

Vi måste förändra hela vårt levnadssätt

FISKEBÄCKSKIL. — Det som ant Västerhavet visar eftertryck är

"Vetenskapliga" prover för med sig sjukdomar och långsam död för växtlighet, djur och människor. Ett exempel på miljöförstöring som drabbat hårt är att vattnet blivit farligt för både fisken och för människorna. 'Bada inte i algvattnet', uppmanar en marinbiolog.

Han lever i fattigdom och smuts och livnär sig på sopor och avfall. Vilken framtid har han och hans kamrater?

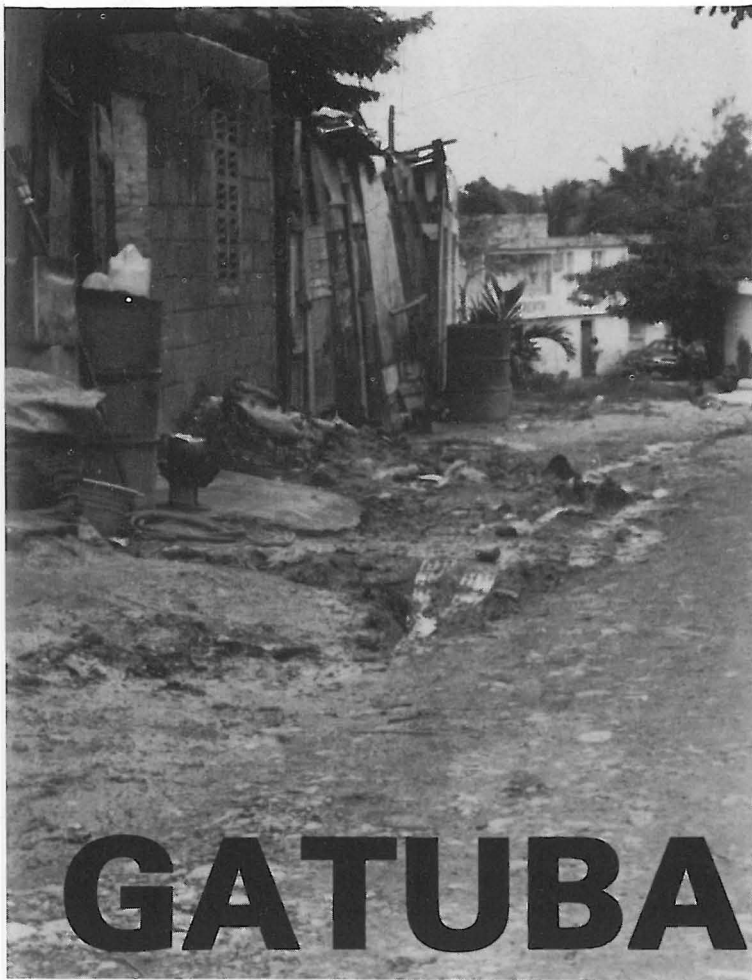
Text: ULLA NÄSHOLM

Genom lagar och sociala förordningar har man i Sverige på olika sätt försökt trygga barnens liv och tillvaro. För en utlänning som kommer i kontakt med några av de lagar som ursprungligen kom till för att hjälpa barnen, verkar mycket av detta löjligt och i vissa fall t o m skrämmande. Konkreta exempel som inger ångslan och rädsla är att man kan skilja barnen från föräldrarna på grunder som verkar helt orimliga för att inte säga otroliga. Några exempel behöver väl knappast ges i den här frågan, åtminstone inte i en svensk tidning.

I vissa fattiga länder är omsorgen om barnen minimal och ibland obetydlig, för att inte säga obefintlig. Det finns varken tid eller ork att engagera sig för den stora barnaskaran det oftast handlar om i fattiga hem.

Många institutioner och myndigheter har insett problematiken och olika massmedia har tagit upp

barnens situation, som är speciellt alarmerande i storstädernas slumområden. Gatubarnen — en tidsinställd bomb, ropade en rik ut. Tiotusentals barn lever sitt liv på gatan, stjäla till sitt uppehälle och den sociala gemenskap de har är med andra i samma situation som de själva. Naturligtvis är det inte på något sätt aktuellt för någon av dem med skolgång och föräldrar och myndigheter har inte gjort några direkta ansträngningar att komma tillrätta med förhållandena. Föräldrarna har inte kraft eller intresse och det blir närmast en lättnad när barnen försvinner för att leva sitt eget liv på gatan. Myndigheterna gör heller inte särskilt mycket, de saknar förmodligen också kraft och intresse. Men nu har problemet vuxit till sådana dimensioner att det inte längre går att blunda för det. Man frågar sig med rätta vad som kommer att hända när barnen blivit vuxna och hur

GATUBARNEN —

en tidsinställd bomb

man med olika åtgärder kanske kan få den tidsinställda bomben att detonera utan alltför stora skadeverkningar.

Låten barnen komma till mig, sa Jesus. Hur ska de kunna komma till Jesus om ingen vägleder dem? Mödrarna bar barnen till Jesus, läser vi i bibeln. Men om barnen inte har några mödrar, inte har släktingar eller ens andra vuxna som har den minsta ambition eller motiv för att vägleda och hjälpa dem, hur ska de då kunna få hjälp?

Inte hjälper det med lagar för att om möjligt förmå barnen att gå till skolan för att lära sig läsa och skriva. Inte heller hjälper det med lagar som förbjuder föräldrar att lämna sina barn åt ett destruktivt gatuliv. Det måste till något grundläggande nytt, en förändring av strukturer, levnadssätt och livsstil. Frågan är bara hur det ska gå till och om det överhuvudtaget är möjligt.

Bibeln talar om en ny him-

mel och en ny jord. Jorden måste födas på nytt och det är bara Gud som kan åter skapa något nytt. Kan vi ta den chansen och låta honom få göra något nytt i vårt sätt att tänka och handla, i vårt sätt att handha de resurser som vi har till vårt förfogande?

En mer barnvänlig miljö — också i vårt land där man så ivrigt talar om barnens väl och så lite bryr sig om dem — ett värdigt och kärleksfullt sätt att fostra barnen till ett annat tänkande, till andra attityder än de som är rådande här och nu. Ett kristet, genuint evangeliskt sätt att möta tillvaron kan i grund förändra både vuxna och barn. Genom att vuxna tar emot pånyttfödelserna får det givetvis återverkningar för barnen som genom det blir räddade till ett annat liv.

Många ledande, ärliga vetenskapsmän ger inte jorden många år att existera. Det mesta har människan förstört i sin måttlösa ego-

Vad har barnen för framtid, vilken jord kommer de att ärva av oss, den generation som varit med och sargat, exploaterat och förstört så att jorden om bara några årtionden på vissa områden och zoner kommer att vara obeboelig?

Hur ska vi förklara för barnen att det som gjordes var i vetenskapens namn och för mänsklighetens bästa, när vi i verkligheten har förstört jorden och alla reella möjligheter att leva och bo på den?

ism och exploateringslusta. Vattnet som är så livsnöd-vändigt för liv och för att människor ska kunna leva och existera håller på att förgiftas och i vissa fall sjunker grundvattnet så katastrofalt att bara den orsaken ger jorden högst 100 år till. Då kan man tillägga andra mer ödeläggande och katastrofala följder av människans framfart. Kalhuggningen av regnskogen som orsakar vittgående klimatförändringar, kärnexplosioner och "vetenskapliga" prover som för med sig sjukdomar och långsam död för växtlighet, djur och människor. Listan kunde göras oändligt lång för att exemplifiera att vi är på väg mot slutet av människans historia.

Vad har barnen för framtid, vilken jord kommer de att ärva av oss, den generation som varit med och sargat, exploaterat och förstört, så att jorden om bara några årtionden på vissa områden och zoner kommer

att vara obeboelig?

Hur ska vi förklara för barnen att det som gjordes var i vetenskapens namn och för mänsklighetens bästa, när vi i verkligheten har förstört jorden och alla reella möjligheter att leva och bo på den?

— Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås, och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp. Eftersom nu allt detta sålunda går till sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!

- Men "nya himlar och en ny jord", där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte. (2 Petr. 3:10-13)

Mammor och barn demonstrerar för barnens rätt.

BARN — en Guds gåva

Text: KARIN WIDÉN

Då jag hör uttrycket "Barnens rätt", tänker jag omedelbart på ett sammanhang i Guds Ord. Mödrarna trängs omkring Jesus med sina barn i famnen för att han om möjligt ska välsigna de små. Då lärjungarna vill förhindra det hela hörs Jesu röst: "Låt barnen komma till mig och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till." Detta Guds Ord är barnens givna rätt även idag, 1988. Låt barnen komma till Jesus!

Hur är det med de barnavårdande myndigheterna? Är de organ för att leda barn och ungdom fram till Jesus, i det "kristna" landet Sverige? Hur agerar BRIS' representanter då de möter den nakna nöden som ropar efter frid med Gud? Vad gör landets ledande barnpsykologer och barnpedagoger för att återge barnen sina rättigheter och möjligheter att möta Jesus? Ingenting, absolut ingenting som leder fram till räddning, frälsning och frid som är bestående.

Däremot erbjuder och tillhandahåller samhället TV-våld, serievåld, videovåld och musikedemoner som helt

intar hemmet och skapar ångest och stort lidande i människosjäl.

Var är nu mor och far som ska tala om var gränsen går, som ska upprätthålla ordning och avgöra vad som är rätt och fel? Jo, de är ute och klättrar på karriärstegen i vild förtvivlan för att få mer och mer av materialistisk mättnad. Under en tyst minut av ensamhet kanske samvetet ändå vaknar. Det finns en räddning! Det finns en fadershand att landa i! Men ack, konsekvensen blir alltför påtaglig, så istället kastar man sig åter hejdlöst in i ekorrhjulet, vars hastighet ökar katastrofalt, och flyr undan verkligheten och sanningen.

Det är i Sverige förbjudet att kränka sina barn. Men vad är det då man håller på med, då ett barn ges laglig möjlighet att dra sin mor eller far inför rätta p.g.a att denne följt sin som förälder naturligt givna befogenhet att fostra sitt barn? Ytterligare kan nämnas de "mishörnor" som landets barnstugor inreder där de små ska ges möjlighet och dessutom uppmuntras till att

upptäcka sin och andras kroppar och kön, samt den i ord och bild informativa och detaljerade sexlitteraturen för barn som direkt kan klassificeras som "billig" kiosk-litteratur. Detta är ju endast några få exempel, men de pekar alla på ett och samma. En *djup kränkning* av barnet, som befinner sig under mognad, utveckling och tillväxt. Barn är inte "minivuxna" som ska få vuxnas liv och kunskap nedtransformerad av experimentsugna myndighetspersoner, vars idéer far hit och dit allteftersom vinden vänder. Resultatet blir inget annat än att barnets inre värld skoningslöst skövlas på alla rena och oförstörda värden, som var en förutsättning för en sund och harmonisk utveckling, och istället ges djupa sår som PBU sedan ska försöka plåstra ihop, dock helt oförmögna att ta itu med de egentliga och djupliggande problemen och orsakerna. "Den som förför en av dessa mina minsta, bättre vore att en kvarnsten hängdes omkring hans hals."

Jag som mor är oantastlig när det gäller att vårda, fost-

ra och bilda mitt barn. Om inte jag tillrättavisar och markerar gränser för det tillåtna med de medel och metoder jag anser vara bäst, kommer samhället omsider att göra det med betydligt hårdare tag och med ett helt annat motiv. Jag fostrar och indoktrinerar mina barn för att de ska lära känna Jesus. Samhället fostrar och förbereder sinnerna att ta emot Antikrist.

Heltidsskola och deltidskola. Nej tack! Grundskola och fritidshem. Nej tack! Ingen myndighet i världen känner mina barn som jag gör. Ingen institution i världen kan någonsin älska mina barn. Jag vet vad mina barn behöver för att utvecklas sunt inom livets alla områden, och jag som mor är fullt kapabel att ge detta både socialt, emotionellt, intellektuellt och framför allt andligt.

Idag är rätt och tillåtelse det som för stunden och i den givna situationen anses vara rätt. Ingen samvetets röst, ingen gräns mellan rätt och fel är nu avgörande. Istället handlar det om stundens lust och ingivelse. Att

— Då en av mina älskade flickor ännu var ett foster i min livmoder, möttes jag på MVC av kommentaren: "Det finns ju möjligheter till abort...."

— Idag är min flicka en strålande och glad fyraåring — familjens solstråle. Men tänk om jag skulle våga aga henne om hon gjort något dumt...

— Nej, hellre mörda innan barnet är framfött! Det är legalt och uppmuntras frimodigt i det kristna Sverige.

forcera givna gränser och hinder blir en sjuk njutning, och då det sista hindret forcerats återstår bara ett stort inferno. Då finns ingen väg tillbaka.

Kan jag överlämna mitt barn, som jag burit under mitt hjärta, som jag under

smärta fött fram och som jag älskar högre än något annat i händerna på denna vainsinnesutveckling? Nej! Aldrig! Mina barn tillhör Gud! Och samme Gud har gett mig befogenheten och uppgiften att vårda, fostra och bilda med det stora målet i sikte: Barnen räddade för himlen.

Karin och lilla Johanna i Santo Domingo. Foto: BERNÖ WIDÉN

Då en av mina älskade flickor ännu var ett foster i min livmoder, möttes jag på MVC (Mödravårdscentralen) av den djävulsinspirerade kommentaren: Ja, nu finns det ju möjligheter till abort! Jag flydde hals över huvud, förvirrad och kränkt. Ska jag döda mitt barn?! Det var rådet och omvårdnaden man kunde erbjuda en blivande mor.

Idag är min flicka en strålande och glad fyraåring, en

familjens solstråle. Men ack, skulle jag bara våga aga henne om hon gjort något dumt... Nej, mörda hellre barnet innan det är framfött! Det är helt legalt och uppmuntras med stor frimodighet i det "kristna" landet Sverige.

Kvinnans rätt att själv bestämma över sin kropp betyder absolut inget annat än att hon placerat sig själv över Gud, genom att experimentera och manipulera med preventiva medel och därigenom själv besluta när en livsfrukt är önskad och välkommen. Råkar hon slarva med sina piller, finns ju abort som en "utväg". Vilket förakt mot livet! Vilket förakt mot Gud! Hela situationen andas död och förruttnelse. Där befruktning är ett faktum är det sprudlande livets kamp igångsatt, och en människa, en individ under tillväxt. Abort är då inget annat än mord. Överlagt, kallt beräknat mord, förövat på en totalt oskyldig och försvarslös. Vad säger brottsbalken om detta? Vilken straffpåföljd påbjudes?

Kvinnans rätt, barnets rätt...

Det existerar bara en väg, en möjlighet för människan att finna sin rätt. I livet tillsammans med Jesus Kristus, försonad, förlåten, i harmoni med himmelens Gud, allt livs Skapare och ursprung.

DUVAN i klippväggens gömsle

Predikan av PER ARNE IMSEN

I Höga Visan 2:1 står det: *"Ty se vintern är förbi, regntiden är förliden och har gått sin kos. Blommorna visa sig på marken, tiden har kommit då vinträden skärars och turturduvan låter höra sin röst i vårt land. Fikonträdet frukter begynna att mogna, vinträden stå redan i blom, de sprida sin doft. Stå upp, min älskade, min sköna och kom hit ut, du min duva i bergsklyftan i klippväggens gömsle. Låt mig se ditt ansikte. Låt mig höra din röst, ty din röst är så ljuv, och ditt ansikte så täckt."*

Vintern är förbi, det är vår och försommar. Träden är gröna och blommorna sprider sin doft och mitt i denna av liv spirande skönhet står fikonsträdet.

Se på fikonsträdet, sa Jesus. *"När fikonsträdet börjar knoppas, då vet ni att sommaren är nära"*. Våren förebildar Jesu tillkommelse, sommaren för Guds folk är nära. Tecknen i naturen och nationerna talar detta klara språk. Lyft upp ditt huvud, jag vill se ditt ansikte", säger brudgummen till sin brud och Jesus säger också i Luk. 21:28: *"Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlösning."*

Det är en uppmaning till vaksamhet och beredskap. Lyft upp ditt huvud från de ting i världen du allt för onyktert engagerats av. Lyft upp ditt huvud, du ned-

slagne och besvikne. Lyft blicken, förlösningen nalkas. Bered dig möta Jesus. Han kommer snart. Det är brudgummen som vill se brudens sköna ansikte. Lyft din blick och se brudgummens härlighet!

"Stå upp min älskade, min sköna, kom hit ut!" Det är denna signal bruden på jorden snart skall få höra. Bröllopsalen är iordningställd. Jesus har berett för församlingen den härlighet han utlovat. Nu väntar man i himmelen och Anden och bruden hörs säga "kom" och den som hör det han säger "kom". Brudgummen och bruden skall förenas.

Det finns ett gömställe

Brudens mål är inte kortsiktigt och inomvärldsligt. Hennes spanande blick tränger sig bortom de förgängliga tingen. Hon lyfter sitt huvud i förväntan och lystrar till brudgummens röst. I sitt hjärta bär hon ropet: Kom, Herre Jesus! Det är trångt på jorden för bruden precis såsom det var för brudgummen. Han hade ingen plats där han kunde vila sitt huvud. Bruden väntar på bröllopsdagen. Hon talar med alla om brudgummen. Under väntetiden har brudgummen berett bruden ett gömställe där hon kan gömma sig undan farorna. *"Du, min duva i bergsklyftan, i klippväggens gömsle"*. Där får bruden, liknad vid en duva, gömma sig i klyftan i

klippväggen. Det finns ett gömställe när fienden kommer. Många fiender vill fånga Guds folk, men vi får gömma oss i klippväggen, i klippan Kristus. Fienden är vred på dem som står honom emot, dem som han redan tagit till fånga ägnar han inte så mycken omsorg, de är ju ofarliga. Världens barn får vara ifred för attackererna, men de som fortfarande står fienden emot, är de han vänder sin uppmärksamhet till.

Vi är inte några krigsfångar, vi är fria för att tjäna, för att strida för Herren Jesus Kristus. Han har frigjort oss, därför är vi fria, han har fört oss ut ur fängelset, till sin underbara frihet. När attackerna kommer, då får vi gömma oss i klippväggens gömsle. Tänk, så underbart! I Kristus finns trons sabbatsvila för Guds folk. Vila för sinnet och själen. Vila från åklagarens anklagelser. I Kristus Jesus finns ingen fördömdelse. Han gav sitt yttersta bevis för sin kärlek då han gav sitt liv för att friköpa oss från syndens förbannelse och fördömdelse. Genom Lammets blod är vi friköpta.

Nu beder brudgummen till sin brud. Han ser någonting så dyrbart i sin egen brud, han säger: *"Låt mig få se ditt ansikte."* Du har gått så nedböjd, men vänd nu ditt ansikte upp mot mig." Det är inte bara vi som upplever att Han är dyrbar för oss, utan det är faktiskt också så att

– I Höga Visan liknas bruden vid en duva. Hon har en signal inom sig och vet när det är tid att flytta.
– Som Guds folk är vi skilda från det mönster som finns i världen och därför kan vi aldrig hämta våra

mallar därifrån. Vi är så annorlunda och förbereder oss för något helt annat.

– Snart kommer en signal och då är det dags för uppbrott.

Han upplever dig och mig som någonting oerhört dyrbart. Det var därför han kom hit ned och genomgick detta fruktansvärda lidande och lät sig föras upp till Golgata. Du är dyrbar och utvald att vara hans brud.

"Låt mig få höra din röst" varför har du varit så tyst, så länge, frågar han. Jag har inte hört någonting. Inte ett ljud. Inga ord av kärlek. Ingen lovsång och tillbedjan. Låt mig få höra din röst. Vad är det han väntar på? Jo, brudgummen vill höra bruden tala förtroligt med honom. Han vill att hon öppnar sitt hjärtas innersta djup för honom. Varför har det varit så tyst? Jag vill höra din röst, den är dyrbar för mig, säger brudgummen till sin brud.

Vi förstår av detta, att Jesus väntar på ett gensvar. Han har visat sin kärlek, visat hur mycket han älskar oss. Nu måste vi säga ja till honom av hela vårt hjärta. JA, Jesus, till 100%.

Lovsången till Jesus är också ett mäktigt vapen och tränger igenom fiendens fästen i luftrummet. I lovsången förenas bruden på jorden och de himmelska härskarna i segersången och hyllningen till Lammets som blev slaktat. Som med sitt blod köpte människorna åt Gud. Det står också att Gud tronar på Israels lovsånger. Vi bygger Guds tron på jorden. Världen ropar fräckt och framfusigt på sin gud med sina svordomar. Men nu beder brudgummen sin brud *"Låt mig få höra din röst!"*

Duvan fann ingen plats

Duvan förekommer ofta i den undervisning bibeln ger oss. Vi möter den först i 1 Mos. 8:6 *"Och efter 40 dagar öppnade Noa fönstret som han hade gjort på arken och lät en korp flyga ut."* (Korpen är ju bilden på det orena djuret.) *Denna flög fram och åter till dess vattnet hade torkat bort från orden. Sedan lät han en duva flyga ut, för att se om vattnet hade sjunkit undan från marken, men duvan fann ingen plats där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka till honom i arken, ty vattnet betäckte hela jorden. Då sträckte han ut sin hand och tog in henne till sig i arken."*

Korpen fann många lik, där den kunde landa. Han trivdes bra i den miljön. Där fann han mycken föda. Men duvan fann ingen plats, där hon kunde vila sin fot. Hon kunde inte landa var som helst, på vad som helst, hon kunde inte gå vart som helst, utan det står att hon kommer tillbaka till Noa i arken. Då räcker han ut sin hand och tar emot duvan som kommer in igen. Så här är det med Guds folk. Vi liknar inte korpen som flaxar omkring och trivs var som helst och känner sig hemma i världen, en värld som är död i synd och överträdelse. Det är korpens naturliga tillvaro att umgås med de döda kropparna och vistas i de sammanhangen. Men det finns en annan fågel — en duva. Ett folk, som inte trivs utan känner att här kan vi inte sätta ned våra fötter. Här passar vi inte in, därför får vi hela tiden komma tillbaka till arken. Till dess dagen kommer, då det blir som det står: *"Sedan väntade han ytterligare sju dagar och så lät han henne flyga ut ur arken. Och duvan kom till honom mot aftonen och då hade hon ett frikst olivlöv i sin näbb."* Då hade duvan funnit något som passade henne. När jordens sju dagar gått till ända skall hon för evigt dela Herrens härlighet.

Guds folk nöjer sig inte med världen och tycker det är bra, det är alldeles för dåligt. Vi vill ha det som är friskt och levande. Guds folk söker efter det levande och när de hittar det, tar de tag i det.

Det står också om turturduvan i detta sammanhang. Turturduvan är en flyttfågel, den bygger inte något stadigt bo för att bli bofast. Det handlar om en kort tid, som hon ska vara på platsen. Sedan ska hon iväg igen. Och det står om henne att hon känner sina tider, hon vet, säger bibeln, den tid då hon ska flytta. Har du sett flyttfåglarna när de far iväg? Det är som om en signal går ut och så sticker de iväg allesammans, de vet precis när det är dags.

Signal inom sig

Här liknas bruden vid duvan, som har den signalen inom sig, hon känner att nu är det dags. Vi har att lära utav detta. Vi, som Guds folk, är inte som världen och

kan därför inte hämta våra mallar från det som är accepterat och normalt i världen. Guds folk är helt annorlunda. Vi är här, men vi förbereder oss för något annat. Snart kommer en signal och då är det dags att lyfta. Vi är ett folk som väntar Jesus, som vet att han kommer igen.

Världen har ju inte det att räkna med som vi har, därför måste deras uträkningar få helt andra resultat. Vi räknar med Gud. Och när vi räknar med Gud, så räknar vi också med under. För vår Gud är undrens Gud. Han är inte död men lever och förmår göra långt mer än vi kan bedja eller tänka. Han har sådan omsorg om oss att han griper in också i de små tingen i vardagen. Vi tänker ibland att vi inte kan besvara Gud med småsaker, men han har sagt att han vill ha omsorg om oss.

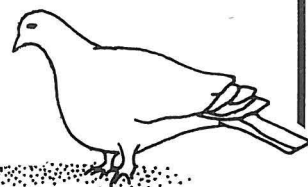
Låt mig få höra din röst

O, så underbart att höra brudgummen tala! Han väntar på oss. Ska vi säga "ja", över lämna oss på nytt, helt och fullt åt honom? Låt oss säga: "Herre Jesus, här är jag. Jag ser din kärlek, du har bevisat den när du gick till Golgata."

Vi har böjt våra huvuden mot världen och blivit tysta. Lovsången har upphört, vilket innebär att den första kärleken har gått förlorad. Det har blivit kallt. Men han säger: "Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdomskärlek." Nu vill han förnya den och upprätta förbundet igen.

"Vänd ditt ansikte mot mig, låt mig få höra din röst". Det är hans bön till sin brud idag. Ska han få bönesvar? Snart säger brudgummen: Stå upp min älskade, min sköna, kom hit ut! Då svingar sig bruden likt duvan på skyarna honom till mötes!

Amen, kom Herre Jesus.

— I ett radioprogram talade Arne Imsen om föräldrarnas skyldighet att aga sina barn.

För det fälldes han av en jury som ansåg det vara brott mot tryckfriheten. Domstolen har nu friat Imsen på alla punkter. Det var en glad Arne Imsen som tog del av domen den 3 juni.

Advokat Henning Sjöström och Arne Imsen utanför rättssalen.

JK anmälde, juryn fällde, men Tingsrätten frikände

Bibelläsning var ej

Fortfarande har han alltså rätt att framföra sina åsikter — också i så känsliga ämnen som agafrågan. Och det bevisades att tryckfriheten inte har de snäva gränser som JK ville göra gällande. Inte heller religionsfriheten — man får predika Guds Ord och läsa bibeln som det står...

Text: ULLA NÄSHOLM

Barnen försvarade Arne Imsen i agarättegång... var en av de rubriker som fanns när det gällde att referera målet mot Imsen den 27 maj i Stockholms Tingsrätt. Egentligen handlade det inte om aga, utan det var ett tryckfrihetsmål, där Imsens brott rubricerades som uppvigling. Det låter onekligen lite spännande eller rent av farligt, men rättegången gav inte något belägg för att brottet var så allvarligt som rubriceringen gav vid handen. Stämningen var stundtals uppsluppen — också den bistre chefsåklagaren som förde JK:s talan visade ibland ett oväntat sinne för humor mellan sina torra och tråkiga utläggningar.

Dessutom fick rätten lyssna till ett program i radio Maranata. Det var väckelse-sång och predikan och det var en ovanlig miljö att predika i, tycktes det, men alla lyssnade uppmärksam och några stampade diskret tak-

ten när barnens sång ljud ut i salen.

Bandbyte

Saken är den, att man antog att det suddats ut 18 sekunder från ett band, där Arne Imsen predikade och bandet spelades därför upp i sin helhet som något slags bevismaterial. Det tog rätten någon timme att avhandla denna, som det verkade lite betydelselösa avstickare från det verkliga brottet. Vid bandbyte kan det ibland bli ett glapp på upp till 18 sekunder vilket teknikern som vittnade våltaligt och frispråkigt gav besked om. Det egendomliga är, att bland de föreningar som sänder i nämnda studio, är det endast Maranata som anmälts för en sådan fadäs.

Nu var detta bara en mindre del — den stora biten var brott mot tryckfrihetslagen, som Arne Imsen ansågs ha gjort sig skyldig till.

— Det är misshandel att ge-

nom bekvämlighet och ansvarslöshet låta bli att utöva aga då den behövs, att genom fysisk aga få ett rivmärke eller ett märke på kroppen är, inte tillnärmelsevis så farligt som att få djupa sår i själen på grund av underlåtenhet, vilket är misshandel som kan få oöverstigliga verkningar.

— Jag uppmanar föräldrarna att använda aga, inte för att det är anstiftan till brott, utan för att det finns en lag över Sveriges rikes lag, en lag som vi bär i vårt eget samvete. Det är föräldrarnas skyldighet att använda aga i sin fostrargärning.

Tryckfrihetslagen

Detta var alltså de uttalanden som anmälades enligt tryckfrihetslagen. Juryn ansåg att Arne Imsen var skyldig till brott mot denna lag, men domstolens utslag har ännu inte givits. Det är inte självklart, att de dömer som juryn, men om Imsen anses skyldig, kan det bli fängelse upp till ett år.

Demonstration

Någon timme innan rätttegången var det också demonstration utanför Tingsrätten. Plakat med olika paroller bars av, i huvudsak barn och ungdomar. Dessutom sjöngs sånger som t ex "Gud som haver barnen kär...", "Jesus älskar alla barnen..." etc. Människor stannade till, lyssnade och kom med åsikter. TV och tidningar filmade och fotograferade och förbipasserande kommenterade. "Imsen måste bli fälld i målet om man ska följa den lag som finns", var den vanligaste åsikten som uttalades.

Det beredde lite svårigheter att komma in i rättssalen efter demonstrationen. Man måste överlägga om maranataanhängarna skulle släppas in och framför allt måste lokalen genomsökas. Vad man egentligen letade efter, var svårt att förstå,

samvete och omdöme.

Advokat Henning Sjöström är en skicklig advokat som växlade från knastrande torr saklighet till engagerande, näst intill salvelsefulla, beskrivningar alltmedan han poängterade: "Imsen menar...." och "Imsen anser...."

På det hela taget var det givetvis en allvarlig och viktig rätttegång, eftersom denna dom kommer att användas som prejudikat — hur kommer sådana här yttranden och åsikter att tolereras i framtiden? Många människor har hört av sig och gett sitt stöd och manat att fortsätta kampen — det är många som står bakom den. För naturligtvis handlar det inte om rätten att slå sina barn, det handlar om rätten att fostra och vägleda barnen utan inblandning av staten.

Trots den allvarliga karaktär målet hade, var stäm-

uppvigling

men man hittade i alla fall ett par mikrofoner och ett exemplar av Arne Imsens bok: "Kärleksfull aga, eller kränkande misshandel?" Mikrofonerna befanns tillhöra en TV-reporter och "agaboken" tillhörde en av jury-medlemmarna. Efter litet parlamentariskt tillåt en sammanbiten vaktmästare att "maranataanhängarna" släpptes in. De befanns uppta alla platser och lite till. Många barn var med och imponerade på framförallt tidningsfolk genom att sitta stillsamt och uppmärksamt lyssnande i flera timmar.

Sedan tog rätttegången sin början, och hela dagen ägnades åt att försöka reda ut begreppen, aga kontra misshandel. Från båda sidor belystes agabegreppet genom livfulla och lätt fantasifulla skildringar.

Imsen svarade inte direkt på åklagarens, till synes naiva frågor om vad aga är, vad det innebär, hur hårt man slår, hur gammalt får barnet vara etc. Istället hänvisade han till föräldrarnas

ningen ibland rent av glattig och i pauserna talade parterna med varandra och bedömde varandras insatser och man fick intrycket att det rörde sig om en sorts tävlan, där man räknade poäng och kommenterade varandras insatser.

Vad människor egentligen tänkte, tyckte och trodde framgick inte direkt i öppen dag. Kanske kan man döma och dra några slutsatser av de för Imsens ståndpunkt oftast positiva artiklar, som skrevs om rätttegången. Någon gång har man frestats tänka att åtalet och rätttegången är ett försök att lägga munkavle på Arne Imsen, som ju anses obekväm i sina åsikter och i sitt sätt att torgföra dem.

Det kan tyckas vara att gå för långt eller att vara alldeles för misstänksam, men när man hör att kommunfullmäktige ansett att köpet av Bällstalundsskolan ska gå tillbaka på Imsens åsikter i agafrågan, då är man inte så säker längre.

Öga mot öga med Gud

*Den rädes ej världarnas makter
Ej mer lockas av rikdomens bud
Som här mötte Guds eviga vrede
och stod öga mot öga med Gud*

*Guds vrede är ogenomtränglig
som en flammande låga den är
Den bjuder dig stanna på färden
ty ett svärd i sin hand ängeln bär*

*I en klarsyn oöverskådlig
I ser du människa nu, vem du är
Och av skam vill du rodna och blekna
över fläckade dräkten du bär*

*Helig, helig är Herren Sebaot
I vem kan väl inför honom bestå
Den som låter sig födas av Ande
och i strömmar av blod sig två*

*Det ljuder en sång — den är sällsam
I den är ren, den är hög och klar
Den handlar om Sonen av himlen
som Guds vrede för mänskorna bär*

*I ja, han tog deras synd och den vrede
I som Gud närde för syndernas skull
Av det offret vanns mångfaldig mättnad
för envar rättfärdighet full*

*För envar — ja, för dig är den vunnen
I denna seger som evigt består
Ej du rädes — men fröjdas och jublar
när du inför din Frälsare står*

MÄRTA BERG STRÖMMARE

Tältmöten i Stockholm

Reportage: MÄRTA BERG STRÖMMARE

Väckelsemöte i tältet...

Genom serveringen kom mycket folk inom hörhåll för evangelium.
Foto: MIKAEL ELIASSON

Ännu en pingst är förliden och än en gång har maranataförsamlingen i Stockholm firat högtiden i tält.

Mötesserien inleddes kvällen före pingstafton med väckelsemöte i tältet, som rests på Bällstalundsskolans gård. Vid midnatt tonade budskapet ut i etern, en sex timmar lång pingstpredikan av annorlunda karaktär, sändes över närradion. Pingstupplevelsen var inte en känsla för den första församlingen, den var fastmer inledningen till ett helt nytt liv, med konsekvenser av mångahanda slag, var en av de sanningar som förkunnades denna helg.

Trots kallregn och snålblåst och strejkande värmeaggregat upplevdes hänförelse av varmt och äkta slag, inte minst när maranatabarnen stämde i: "O, vilken framtid vi har, som tror på Jesus och litat på Hans ord!" Då skallrade fönstren i gymnastiksalen, dit somliga möten förlagts på grund av det kyliga vädret.

Någon dag senare föll den helige Ande över några av dessa barn och de talade i tungor, de bad igenom sina kamrater till samma upplevelse och de grät och jublade. Ibland var de så rejält högljudda, att bussresenärer som väntade vid en intil-

liggande hållplats, med fasa och undran stirrade mot tältet.

Under denna tältserie har rättgång timat och dom avkunnats mot Arne Imsen, mer om detta på annan plats i tidningen.

Tillresande från olika platser har deltagit i möten och praktiska uppgifter. Det har varit underbart att mötas!

Avslutningshelgen blev synnerligen intensiv, eftersom "Elitloppet", på Solvalvatravet gick av stapeln just detta veckoslut. Tusentals människor, från hela Norden, passerade Bällstalundsskolan, en hel del parkerade på skolgården eller intog kaffe och smörgås i serveringen. I mesta möjliga mån spreds traktater och handaffischer till dessa.

Undertecknad har läst i ansiktsuttrycken och osökt tänkt på Jesu ord om "får som icke hava någon herde".

En intensiv bön och längtan gör sig gällande, det samlade intrycket från dessa tio tältmötesdagar i Stockholm: "Herre, bevara de unga i Andens eld och hänförelse och giv oss *nåd* att rätt tillvarata de tillfällen Du ger, att föra de vilsna *hem* till Dig, deras rätte Herde!"

Ropa i desperation!

— Vi har ett angeläget budskap till vår generation. Rätten att följa Guds lag — den lag som gäller i en till synes totalt laglös värld.

Propagandacitaten avlöser varandra i vårt samhälle. Från politikernas talarstolar till läroböcker, skrifter, tidningsartiklar m m får svenska folket skönja omsorgen om det uppväxande släktet. Den går inte att ta miste på. Med stora bokstäver lyser ordet BRIS (Barnens Rätt i

Samhället) upp sidan 67 i oä-boken för klass 5, och vi konstaterar att det är rätten det handlar om och den står på barnets sida.

Eftertänksamt smälter jag en film jag nyss sett om ett barn som aldrig fick rätt — inte ens till LIVET. Samtidigt läser jag följande i en

tidningsartikel:

"Det lilla barnen på bara några hg kämpar för sitt liv, och läkarna gör allt för att rädda det." Skenet och motsägelserna är mer än uppenbara. "Det viktigaste för oss är människovärdet lovar FUB (Folkpart. ungd. förbund) och kämpar tappert för de utvecklingsstördas rätt till ett gott liv.

Vad är då rätt och rätten till vad, och utifrån vilket grundfundament görs bedömningarna? Så här utformas några viktiga delar om livet och människovärdet i FN:s Deklarationer för Mänskliga Rättigheter:

"Alla människor är födda fria och lika i värde och rät-

tigheter..."

"Alla människor har rätt till ett meningsfullt liv".

Svaren är många liksom rösterna. Så hörs då en och annan ropa — lite högre — stundom i desperation — med ett angeläget budskap till sin generation, för "det tysta skrikets", skull för rätten att få följa Guds lag och söka hans rättfärdighet och förvisso har de ropen stigit mot högre rymder. Inför nya avancerade "humana" metoder i kampen mot befolkningsexplosioner och inför ekonomisk vinningslystnad, har himmelen själv givit eko. Fler än en själ har väckts till besinning för dessas skull som orkade ropa.

Glada pilgrimsskoleelever och lärare framför Bällstalundsskolan i Stockholm.

"Den blomstertid nu kommer..." Sången tonade från gymnastiksalen där avslutningshögtiden för Pilgrimsskolans elever var förlagd. Det var en gammaldags avslutning med psalmsång, finklädde barn som tillsammans med föräldrar, syskon och vänner hade bänkat sig för att lyssna till sång och andra aktiviteter från barnens sida. Kjell Hägerman talade till barnen och Christina Imsen fungerade som värdinna och såg till att allt gick som planerat.

Efter sång och tal var det dags för glass och annan förtäring som syskonen i församlingen gjort iordning — Pilgrimsskolan är ju en församlingens skola och som en av vännerna uttryckte det: "Vi har ju inga barn,

men nu känner jag det som om vi har många..."

Och det var många barn — ett femtiotal som åt glass, hade frågesport och lät sig fotograferas och filmas ute på gården. Vädret var varmt, med en strålande sol, doftande syrenbuskar, fågelsång och alltsammans som man förknippar med en riktig examensdag. Och inte att förglomma, flaggan vajade i topp för att riktigt markera att det fanns orsak att fira!

Och efter examenshögtiden passade Ronja, husets hund, på att få valpar, vilket ivrigt övervakades av barnen.... Det var faktiskt en mycket lyckad och lycklig dag för Pilgrimsskolans barn!

Det finns en lag som gäller i en till synes totalt laglös värld. Det finns ett öga som ser och ett öra som hör, och tacksam med den förvisningen är kampen för individens räddning genom evangelium som den enda lösningen värd sitt pris.

Hoppet — om en ny värld där rätt och rättfärdighet bor är det stora löftet i det "glada budskapet", och medan vi förbäddar detta brinner vårt hjärta av det stora uppdraget att göra hans namn känt bland folken.

Text:
Christina Imsen

Pilgrimsskolan hade avslutning på Bällstalundsskolan. Det var en gammaldags högtid med psalmsång, tal, mängder med blommor, finklädde barn och förväntansfulla föräldrar som lyssnade till sina telningars sång och andra framträdanden.

Skolavslutning — SOMMARLOV!!!

Entusiastiska elever sjöng och spelade under examenshögtiden i gymnastiksalen.

Foto: MIKAEL ELIASSON

Hur skall jag kunna prisa Dig?

Hur skall jag kunna prisa
Dig min Gud tillräckligt
för all den nåd Du har bevisat emot mig
Hur skall mitt hjärta
kunna brinna outsläckt
då jag är svag och ständigt felar emot Dig

Hur skall jag rätt uppskatta
frälsningen Du bringat
till varje människa till både stark och svag
Hur skall jag se att syndens
träldom Du betvingat
att Du har friköpt mig igenom Andens lag

O, se, just däruti
jag finner själva svaret
på varje fråga som upprinner i min själ
Att Andens liv har fyllt mig,
jag som förut var ett
förlorat barn, en sargad och eländig träl

Så nu jag kan frimodigt
lita på det ordet
att Andens lag mig friköpt ifrån dödens lag
Mitt hjärta renat är,
jag tar emot och tror det
Din helga kraft jag känner bäst då jag är svag

Inga-Lill Hägerman

ÄLSKEN VARANDRA

forts fr sid 7

ger vi, men när vi kom till tro på Jesus Kristus blev vi slavar under honom istället. Vi är tjänare åt honom. Men en tjänare gör ju inte som han vill. Jesus säger i Luk. 17: "Om någon bland er har en tjänare som kör plogen eller vaktar boskap, inte säger han väl till denne slav, när han kommer hem från marken: Gå nu strax till bords! Säger han inte fastmer till denne; Red till min måltid och fäst upp din klädnad och betjäna mig medan jag äter och dricker, sedan må du själv äta och dricka! Inte tackar han väl tjänaren då för att denna gjorde det som blev honom befallt? Sammalunda, när ni har gjort det som har blivit er befallt, då ska ni säga: 'Vi är blott ringa slavar, vi har endast gjort vad vi var pliktiga att göra.' "

Så agerar inte du och jag, oftast betar vi oss som bortskämda barnungar. Vi har inte insett att vi är tjänare, slavar under Kristus. Och är man slav under Kristus, då är man också slav under sina syskon. Vad är detta för språk? Lever vi inte i en demokratisk och fri nation? Våra begrepp har blivit störda p g a humaniseringen där det moderna är att inte underordna sig. Inte ens i församlingen. Passar det inte, så kan man gå någon annanstans. Somliga springer som om det vore REA överallt. Man har inte förstått vad det handlar om. Det är ju inte en förening där man ska få så mycket godis som möjligt, utan en levande Gudens församling med levande slavar, som är pliktiga att älska varandra intill döden.

Detta vill vi inte vara med om, och inventerar vi våra tillgångar ser vi att vi inte har några möjligheter. Vi klarar inte av det. Då sätter vi igång och ber om mer kärlek, men Gud svarar inte, det händer ingenting. Vi får inte något bönesvar, för Jesus säger inte att vi ska bedja om kärlek. Han har sagt att vi ska lyda. Vi behöver inte be om kärlek, den finns där. Den allmänliga kärleken kom den dagen du föddes in i världen, men den dagen du blev född på nytt, fick du Guds kärlek i din personlighet. Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande.

Brist på lydnad

Vi tycker att det fattas kärlek men det är lydnad som saknas. Att det finns så lite kärlek, beror ju på att du och jag inte lyder. Jesus kräver ingen orimlighet av oss, han bor ju själv i våra hjärtan. Det är majestätsbrott att be honom om mer kärlek, mer tålmod o s v. Det är ett liv som ska växa till, Andens frukt. Finns det inte kärlek i överflöd hos oss, så beror det på din och min självskhet, att vi brister i lydnad och underordnande.

Tro nu inte att jag är herre över er, jag har fått stiga ner ännu ett steg, jag är tjänare åt tjänarna och det är inte mina ord, i första hand, utan Jesu. Om ni har svårt att underordna er det jag säger, hur blir det då med Jesus? Kanske somliga håller sig till Paulus, andra till Petrus o s v. Andra underordnar sig bara dem själva. Varför sker en så liten tillväxt i våra liv? Jo, för att vi inte går in under lydnaden, för att vi inte är redo att ge våra liv för va-

randra.

Jesus förväntar sig inte den tillväxt som handlar om statistik. Det är sant att Gud vill, att många människor ska bli frälsta. Men det finns något som är vida mera än detta ytliga betraktande av församlingen som affärsverksamhet.

Vid Paulus möte med föreståndarna i Efesus, när de träffas i Miletos, har han vid pass tolv män framför sig, dem han hade undervisat enskilt och offentligt. Sedan gick de åstad till sin hjord för att undervisa.

Syster Ellen har åtta barn, som hon tillsammans med sin make fostrat och sett växa upp. Det var hennes uppgift, men jag har inte sett att Ellen åker omkring till sina barns familjer och försöker fostra dem.

Så är det också i församlingen. Herden kan inte föda lamm åt fåren, men han kan ge skydd, hjälp och näring åt fåren, så att de kan föda lammen. Det handlar om delegering, överlämnande av någonting.

Många gånger är det pastorerna som arbetar för allesammans. Och så sitter där en hop spädbarn, som behöver bytas blöjor på lite då och då. Var finns fäderna och mödrarna? Det måste finnas ett naturligt överlämnande till andra människor som har en funktion att föda fram "nya lamm".

Då sker också det underbara, att i den stora gruppen finns en liten grupp, som kan ta hand om människorna, så att ingen försvinner, ingen går förlorad.

Mastodontförsamlingar med tjugotusen medlemmar och en förstandare, som

CHRISTINA EILEFORS, lärare i Pilgrimsskolan:

– Gud uppenbarar sig för barnen

Jag skulle vilja berätta lite om vad som händer här i Stockholm. För drygt en vecka sedan hade vi pingstkonferens här, som har förlängts i form av tältmöten. Det ska vi fortsätta med en hel vecka till. Under de senaste dagarna har vi fått många, underbara tacksägelseämnena. Gud har ännu en gång visat vem han ÄR. Att han är stor och har makt

och rikedom VET vi ju. Det har vi ju läst i hans eget Ord. Men tänk när han uppenbarar sig i kraft och härlighet. Himmelsk härlighet! När han uppenbarar sig är det alltid himmelskt, ty han är helig.

Det kan ju hända på olika sätt. Det behöver inte alltid hända i ett möte. Den här gången gjorde det det. I all enkelhet var vi samlade en

liten skara bestående mest av barn och några vuxna. Jag vet att barnen kom till mötet med stora förväntningar och barnslig tro på att Jesus skulle göra under. För tidigare under dagen satt jag tillsammans med några av dem i skolsalen. Istället för att räkna och skriva, som ju brukligt är, blev dagen en enda lång, ja, låt mig kalla det bönedag. Och

för mig personligen blev det ombytta roller. Läraren blev elev och barnen blev lärare. Jag blev undervisad i Matt. 18:3: "Om ni inte omvänder er och blir såsom barn, skolen I icke alls komma in i himmelriket. Den som ödmjukar sig att han bliver såsom detta barn, han är den störste i himmelriket."

Jag fick sitta tyst och lyssna på barnens erfarenheter tillsammans med Jesus.

Jag fick veta att på mötet kvällen innan hade flera stycken blivit döpta i Guds ande. Det var mycket glädjande.

Men det fanns också två barn som inte kunnat vara med den kvällen. En av dessa två satt nu med i skolsalen och lyssnade på de nyandedöpta. Hon var synbart lite ledsen för att hon inte kunnat vara med och också bli andedöpt. De andra barnen sa flera gånger under dagens lopp: "Om Ka-

omöjligt kan känna alla, är det Bibelns mönster? Är det inte världens sätt att tänka? Att visa så många vi är, så stora och mäktiga. Se, vad vi kan! Där ser vi alltså ett barnsligt beteende. Vi är slavar, men vi är spädbarn på samma gång och vi behöver tillväxt.

Vi behöver tillväxt

Hur ska vi då få den här kärleken, som Jesus talar om? Hur ska den komma till uttryck? Det måste finnas en naturlig, praktisk och mänsklig gemenskap, människor som lever tillsammans för att den här kärleken ska kunna visa sig. Det som Gud kräver av oss är egentligen inte något annat än lydnad och allteftersom man lyder och accepterar den här vägen så kommer kärleken och heligheten att växa till. Jesus säger att när detta finns hos er, så tillståndet det er icke att bli utan frukt. Det är en naturlig sak, som själva livets funktion.

Du och jag måste börja handla. Om vi vågade be den bönen till Jesus och säga: "Låt mig få visa den kärlek du har lagt ner i mitt hjärta, till mina medsyskon," så kommer du att få chansen direkt. Vi tänker oss kanske de stora hjälteåden, men Jesus säger att vi skall vara trogna i det som är litet. Börja i de små sakerna, de som inte tycks vara något. Trohet i de små tingen, där bevisas kärleken.

Vår självupptagenhet och själviskhet stryker det här så att det inte kommer fram. Därför får vi inte bli förnärmade när Guds Ande påpekar detta för oss. Är vi villiga att lyda för att få se Guds härlighet uppenbaras? Jesus säger i Joh. 13:

"Om ni har kärlek inbördes, så skall alla därav förstå att ni är mina lärjungar."

Vi är inte några julgranar, som man hänger på olika dekorationer, utan vi är fruktträd. Vad väntar man då av ett äppelträd, jo, naturligtvis äpplen. Vi är inte fascinerade av de här andra tillbehören som hängs på, utan vi söker efter frukten. Men när vi ser att det inte kommer någon frukt, så undrar vi vad det är för fel. Vad måste vi göra, för att det ska bli frukt på trädet?

Ett fint och dyrbart träd, och trädgårdsmannen grävde, gödslade och vattnade. "Herre, var barmhärtig, ge det en chans till," bad han. Är det så att rotsystemet är förstört, så att grenarna därför blir torra? Är förbindelselänken mellan trädet och näringen bruten? Kan det möjligtvis bero på att vi har så många andra intressen, många andra ting, som vi älskar mer än Jesus Kristus och syskonen? Vad ska vi göra då? Vi måste *omvända oss!* Det är svaret. Omvändelsen var inte en punktuell erfarenhet den dagen vi kom till tro på Jesus. Omvändelsen är något som måste ske gång på gång. När vi kommer till en valsituation, så möter vi Guds Ord, som kräver omvändelse. Vad är det då som växer fram? Det är inte våra egna hugskott, ambitioner och viljor utan en vingård. En tuktad vingård, som bär frukt. Den är inte ett skrytverk, utan ett resultat av det inneboende livet, detta gudsliv som Herren lagt ned i våra hjärtan.

Guds kärlek flödar

Tänk, att få se det här växa upp! Vi har

inte resurserna, vi kan inte älska. Men Jesus säger att vi *skall* älska. När vi ställer oss under Herrrens tuktan och fostran så händer det något fantastiskt, det är Guds kärlek som börjar flöda genom oss.

Hur kunde Gud älska dig och mig medan vi ännu var syndare, medan vi var rebeller och upprorsmakare? Då älskade han oss så mycket att han gav oss sin ende son, Jesus Kristus. Han var villig att gå den här vägen, att offra allt, Guds jämlikhet och himlens härlighet. Och så blev han människa, föraktad, förnedrad, bespottad, hänad och t o m dödad. Han blev betraktad som en upprorsmakare och hädare, men därför att han var lydig, så har han visat en framkomlig väg. "Här är vägen, gå på den." Så kan vi, inte genom vår styrka eller kraft, utan genom att vara kärll, bli istånd att rymma den härlighet som Jesus representerar. Gud är kärleken och han vill att din och min kropp ska underordna sig Anden, i den meningen att vi blir kanaler, rörsystem för den inneboende kraften. Kärleken betyder är reducerad och den härlighet som strålar omkring gömmer alltsammans. Det är en klädnad, säger Bibeln, rättfärdighetens klädnad som skyler allt.

Vår möjlighet ligger i att tillåta detta växa i oss och få ett utflöde. "Ett nytt bud giver jag eder, att ni ska älska varandra." Kärleken finns där och den vill uttrycka sig. Ofta får den inte rum på grund av vår egoism. Det är bara Jesus som kan förändra den här situationen, och han gör det när vi bestämmer oss för att lyda.

rin går på mötet ikväll tror jag alldeles säkert att hon kommer att bli andedöpt." Med dess trosfyllda ord och förväntansfulla hjärtan satt de sedan på de främre bänkarna i tältet, och väntade på en inbjudan till förbön. När den kom tömdes bänkarna och förbönsutrymmet fylldes. De två som inte var andedöpta, Karin L. och Tabita J., syntes inte under alla barnhänder som lagts på dem i förbön. Och i tro. Barnen kämpade verkligen i bön. Det var som om de inte tänkte gå därifrån förrän de blivit bönhörda.

Gud är god. Han svarade verkligen på deras böner. Båda barnen blev fyllda med Guds ande. Tack och lov. Det är en gåva vi fått och den är given för var och en av oss. Den är en nödvändighet för den som vill tjäna Jesus. I egen kraft kan vi inte göra någonting för Jesus, men han har inte lämnat oss faderlösa. Joh. 14:18

Tiden är alltför ond och vi behöver all hjälp som Jesus vill ge. Och han har givit oss en Hjälpare. Den helige Ande, sanningens Ande som för alltid skall vara hos oss. Världen kan inte taga emot honom, för hon ser honom inte och känner honom inte. Men vi känner honom ty han bor hos oss och skall vara hos oss. Joh. 14:16-18

"Ja, om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det." Joh. 14:14 Det är ett löfte till oss, så du som inte är andedöpt, ta fasta på detta löfte och åberopa det i tro. Då skall du få se vem han i sanning verkligen är. Du skall få se att han är trofast.

"Det lönar sig att tro på Gud. Vad än behovet är det lönar sig. Herren lyssnar till din bön, giver svar som segerlön. Så gå med allt till Gud i bön, det lönar sig." Gud välsigne dig!

SOMMAR!
TÄLTMÖTEN!

SÄRLA REGN

- 684 väckelsesånger
- Rekommenderad tonart

**NU ÄVEN INBUNDEN
I FINT KORALLKLOTBAND!**

En elegant och vacker inbindning i mellanblå korallklot med silvertryck på framsida och rygg. Mycket slittålig.

Priser: Häftad 75:-kr Inb (korallklot) 110:-kr

Orderadress: **MPM** Box 20134, 161 20 Bromma 08-733 97 83

— En av de absolut största sångsamlingarna i Sverige —

Anmälningssblankett till SOMMARKONFERENSEN på Humlegården, Latorp 16-24 juli '88

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
- ☐ Jag deltagar följande datum
- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i husvagn

AVSER:

personer

Namn

Adress

Postnr. postadress

Tel/.....

Skicka anmälan till:
MARANATAFÖRSAMLINGEN
Örebro, Humlegården
710 15 VINTROSA
Tel: 019/964 72

VISIONEN...

forts fr sid 15

bildade kommuniteter. Paulus var gemenskapens teolog. Hans viktigaste tjänst var den apostoliska uppgiften att utforma och fostra nybildade församlingar. Paulus hoppades att hans förkunneelse skulle utmytna i nya församlingar. Han stannade ofta hos dessa famlande grupper till de stod på fast mark, och han brevväxlade med dem i årtal därefter för att ge dem riktig undervisning och praktiska råd för arbetet på ett gemensamt liv. Paulus kärlek till dessa små växande församlingar ledde varken till någon ny filosofisk skola eller något nytt politiskt parti — Jesu arv var ett nytt folk som delade ett nytt liv med varandra. Till skillnad från institutioner eller organisationer skulle församlingen vara som en familj, kännas som en familj, en utvidgad familj som inte vilar på blodsband utan på Anden.

Paulus visar oss på gemenskapens väldiga bredd och djupa innebörd. I Efeserbrevet säger han att "den hemlighet som från världens början varit dold" nu avslöjas. Hemligheten är att judar och hedningar skall förenas i en kropp i Jesus Kristus. Skiljeväggen har blivit nerriven, den tidigare fiendskapen har fått ett slut och en ny mänsklighet har blivit skapad i Kristus Jesus. I Ef. 2:13-22 beskriver Paulus denna nya gemenskap på ett sätt som avslöjar Guds kraft i Jesus Kristus.

Omvändelsen är alltså sammanfogad med gemenskap. Ett bra sätt att testa en omvändelsesteologi är att se hurdan gemenskap den skapar. I Bibelns beskrivningar omvänds man från en gemenskap till en annan, eller från brist på gemenskap till gemenskap. Speciellt i denna individualismens och isoleringens tidsålder blir gemenskapen av stor betydelse för omvändelsen.

Evangelisation kan inte längre innebära att man helt enkelt tar ut människor ur världen, låter dem genomgå en omvändelseprocess och sedan sätter tillbaka dem i samma värld och väntar sig att de skall överleva på något sätt. Om omvändelsen är människors övergång från en värld till en annan, från en gemenskap till en annan, då kräver den en ny omgivning där det finns mer möjligheter att leva ett kristenliv.

Men de troendes gemenskap är inte bara en samling av redan omvända. Det är en plats där vi öppnar oss för en verklig omvändelse. Det är den samarbetets miljö som uppmuntrar och ger näring åt den pågående omvändelseprocessen. När vi en gång satt vår fot på en ny väg, är det gemenskapen som hjälper oss att komma vidare. Vi kan börja ta oss ur de gamla mönstren och lära oss vad Guds rike egentligen är. I relationerna med varandra förstår vi evangeliets budskap på ett djupare sätt och blir styrka så att vi kan vara trogna mot det. Trons gemenskap gör det möjligt för oss att motstå trycket från vår kultur och att övertygande ge uttryck för något nytt i dess mitt. Men vi drar oss aldrig undan från världen. Vårt bibliska syfte är att göra Jesus Kristus synlig för världen.

Gemenskapen är den plattform där kampen för en trogen församling först äger rum. Därför är den inte till för sig själv eller som ett alternativ till en församling. En kristen kommunitet finns där för församlingens skull. Den är stridsfältet för processen fångenskap — förnyelse, konformitet — omvandling. Den kristna kommuniteten är alltså ett levande sakrament för församlingen. Samtidens stora frågor bearbetas först i denna de troendes gemenskap. I kommuniteten kan vi demonstera och inkarnera det nya väckelsens ord som församlingarna fått motta. Då blir den gemenskapen en kampens, konflikten, smärtans och våldans plats där vi för strid mot de falska värderingarna omkring oss och inom oss. Det blir den plats där vår personliga och ge-

mensamma synd först blir avslöjad.

Men vår gemenskap kan också bli platsen för en ny frihet, för ett genomgripande helande, för underbar kärlek och glädje när omvändelsens kraft får gripa oss. Kommuniteten hjälper oss att växa till och den hjälper oss att omvändas. Vi kan vända ryggen till vår kulturs myter och illusioner och vända oss mot Guds rikes verkligheter. Kommuniteten är en plats där vi kan växa till i sanningen, enheten och helgelsen. Enda sättet att propagera för ett budskap är att leva ut det. Det är därför det inte kan bli någon omvändelse utan gemensamt liv. Kommuniteten gör omvändelsen synlig för vår samtid.

Den främsta orsaken till församlingens anpassning till vår tidsålders värderingar och anda är att vårt gemensamma liv är så sporadiskt. Vi misslyckas lätt, därför att vi är rotlösa och vilslna. På många platser i världen idag lider församlingen brutal förföljelse. Men i vår västerländska värld är den svåraste fienden inte förföljelsen. Det är förförelsen. Vi är ett folk som förförs av ett sätt att tänka, ett sätt att leva, som är oförenligt med Kristi rike.

— — —

Enda alternativet är att skapa en trosgemenskap som hjälper oss att få en tro som är så stark att vi kan överleva som kristna. Denna starka tro krävs till två saker: för att hjälpa oss att släppa den gamla ordningens trygghetsfaktorer och för att förmå oss att aktivt engagera oss som vittnen i världen för den nya ordningen i Kristus. Den kristna gemenskapen är den plats där helandet av våra liv blir en grund för helandet av folk och länder. Den kristna enheten är till sist det enda som kan motstå samhällets makt och ge en riktig andlig grund för bättre och mer mänskliga livsformer.

Det minsta man kan vänta sig är att församlingen blir känd som en gemenskap som gör det mer möjligt, inte mer omöjligt, att följa Jesus.

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstälundsskolan, Bällstavägen 100, Bromma. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.30 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
 Postadress: Box 20134, 161 20 Bromma
 Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY,
 88 MHz: Månd-torsd 8.00-8.30, onsd 19.00-20.00, sönd 8.00-8.30.
Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY,
 95,3 MHz: Torsd 21.00-22.00.
Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz:
 Månd-torsd 8.00-8.30, fred 12.00-13.00, sönd 9.00-10.00.
 Postgiro: 49 14 21-4

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
 Telefon: 08-37 49 00, 37 58 31
 Postgiro: 48 64 65-8

TeKå Offset: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma.
 Telefon: 08-37 49 00, 37 58 31

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Bällstavägen 100, Box 20134, 161 20 Bromma.
 Telefon: 08-733 97 83, 08-98 28 10.

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
 Telefon: 019-964 72, kontor: 964 49
 Postgiro: 37 50 50-2
Mötestider: Onsd 19.30 Bön, lörd 19.30 Bibelstudium, sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)
ÖrebroBagar'n AB: Slöjdg. 29, 703 58 Örebro
 Telefon: 019-11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz:
 Tisd 20.15-21.15, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
 Postgiro: 97 21 85-3
 Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
 Telefon: 00947-63 311 99, 63 300 50

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i NORDAFRIKA och DOMINIKANSKA REPUBLIKEN
Pg 44 10 05-6

BARN EN GUDS...

forts fr sid 21

att arbeta med barn har jag stor nytta av.

Vad är besvärligast här?

— Kulturkrocken kan vara påfrestande, och här är människor livliga och högljudda, vilket kan vara svårt för en strikt svensk att leva med. "Om en timme", kan betyda "om fyra timmar", utan att någon ser det som något anmärkningsvärt. Dessutom är ju språkbarriären ett problem.

— Tanken är ju inte att vi här i kommunaltlivet ska

försöka skapa en svensk rytm för dominikaner att gå in i, utan att tillsammans finna en alltigenom sann kristen linje. Det är enda möjligheten.

Om du nu kunde språket. Vad skulle du då vilja?

— Jag vill hjälpa till i skolan. Det skulle vara så roligt att få utveckla en stimulerande skolmiljö, som lockar fram och skapar bättre förutsättning för inläring. Barnen måste få lära sig förvalta och vårda saker! Karin blir så ivrig, att hon viftar med armarna för att ge uttryck åt sina ackumulerade visioner. Vi som känner hennes talanger när det gäller

formgivning och fostran, förstår att här förbereds en Herrns tjänarinna för en speciell tjänst.

Karin, som i sitt eget familjeliv kämpat sig till klarhet och lydnad för den gudomliga ordningen, får därför också i församlingen en ställning och uppgift där Gud kan få sin goda och välbehagliga vilja förverkligad i och genom församlingen gå den väg Gud anvisat i sitt ord.

Karin gör några avslutande reflexioner:

— Barnens rätt i detta land utan tillsyn, de lever i livsfarlig miljö bland eldhärdar, elektriska ledningar, osv.

Näringsriktig mat vet de flesta inte ens vad det innebär. Föräldrar håller barnen hemma från skolan för att passa sina småsyskon.

Karin suckar, och lägger till:

— Även här handlar ju vår uppgift om att bevaka den övergripande, största rätten: Att barnen får lära känna barnavännen Jesus. I detta katolska land är det en mycket stor uppgift att lära det uppväxande släktet veta vem Jesus verkligen är!

Där lämnar vi Karin, och önskar Guds rika välsignelse över hela hennes familj i denna angelägna uppgift!

JAG VILL FOSTR...

forts fr sid 9

skolan. Ta reda på, vad skolan är för någonting! Det är inte så enkelt att vi kan undandra oss vårt personliga ansvar och tro att skolan, staten, ska kunna fylla de

livsviktiga behov, som våra barn har. Vi måste ge barnen en möjlighet att växa upp till hela människor, så att de blir beredda att möta verkligheten och det är föräldrarnas ansvar.

Du är ju en personlig kristen, menar du att ditt ställningstagande här är bibliskt

förankrat?

— Ja, det är det, för i alla lägen, rakt igenom hela bibeln kan vi se att när omständigheterna kräver det, så måste Guds folk göra sig beredda på ett uppbrott och ett uttåg och det här är väl ett uttåg. Ett uttåg, du menar ifrån ett alldeles för dominerande

statligt inflytande?

— Ja, det är det och ett etablissemang som på lång sikt kommer att kräva sin tribut och det handlar alltså om mina barn, deras liv och deras evighet.

Det var ju allvarsord och vi önskar dig lycka till i det fortsatta skolarbetet.

OKYRKLIK...

forts fr sid 5

definitivt och slutligt.

Som synes har här påtalade missförhållanden föga eller intet med en genomtänkt *ideologi* eller *trosövertygelse* att göra. Här är det frågan om att avslöja, näpsa och tillbakavisa inspirationer, visioner och ambitioner, vars bärare i sin förmåtenhet förfäktar rätten för var och en att "fritt" och ostört lura och bedra aningslösa missions-

vänner.

Den som skapat åt sig system, som genom många komprometterande missbruk vållar ständiga interna strider, får finna sig i att bli misstänkt för oärlig framfart.

Problemen kan lösas! Men uteslutande genom sinnesändring och återgång till församlingsarbetet efter de riktlinjer, som med Andens sanktion drogs upp under den första tiden.

BARNENS RÄTT...

forts fr sid 3

Han är rätten. Han är sanningen.

Mor och Far, rädda dig och dina barn, innan det är för sent. Fly från Sodoms fröjdesalar! Det finns en öppen fadersfamn som väntar och längtar att få omsluta dig. Världen med sitt system och tänkande går en säker och evig död till mötes, medan Guds folk, som kämpar en hård strid i tiden, för rätten att vårda, fostra och bilda sina barn, har en evighet i gemenskap med Gud, i full harmoni, som arvedel.

En NY skapelse

Och kommen till honom, den levande stenen, som väl av människor är förkastad, men inför Gud är 'utvald och dyrbar' 1 Petr. 2:4

Vi är ju människor som lever på jorden 1988, vilket innebär att vi lägger tidens och samtidens syn på allting. Vi betraktar alltsammans utifrån dagens betraktelsesätt. Vi är fångade i tiden och uppslukade av tidens värderingar och synsätt. Därför är det så oerhört befriande att läsa bibeln, och nödvändigt att ta till sig Ordet, eftersom den inte anlägger tidens syn, utan himmelens. Det är den informationen vi så innerligt väl behöver – hur himmelen ser på oss människor och på olika företeelser vi möter. Det människor kallar vid positiva namn, det dömer bibeln ut. Den anlägger ett annat perspektiv, talar om evigheten, om Guds vrede och hans nåd. Talar om att människan måste bli frälst!

Människan är förlorad utan Jesus Kristus, säger bibeln. Det är himmelens sätt att se det. Men så ser inte moderna människor på sig själva. De menar sig självständiga, oförfärade, framåtskridande och utan gränser eller begränsningar. Så möter vi bibelordet och det visar sig att det människan kallar för utveckling, det dömer bibeln ut och ställer Jesus Kristus i människans väg.

Så säger bibeln att den människa som förkastar Jesus och inte tar emot honom och blir född på nytt, hon är förlorad. Det är himmelens sätt att se på människan. Ska vi få sann kunskap om oss själva och framtiden, då måste vi ta till oss bibelordet, som väl av människor är förkastat men inför Gud är utvalt och dyrbart.

Du inbjuds att komma till Jesus, ta emot hans frälsning och liv. Det är det bibeln talar om. Därför är vi i så oändligt behov av att få tag i vad bibeln säger om människan, om evigheten, om jorden och om tiden. Det är nämligen sann kunskap som inte förändras utifrån olika ideologier och teologier, utan står där som Guds oförfälskade ord. Miljoner av människor genom tiderna har varit tillräckligt naiva för att våga tro på detta, sätta fötterna på det och de har upplevt att det inte bara finns kunskap, utan också en mäktig förvandlande kraft i Ordet för den som törs tro det. Om hon gör det kommer människan att upptäcka att hon kommer i kontakt med evighetens Gud, hon måste få kunskap och böja sig för den kunskap som finns i Ordet. Då blir hon frälst och en ny skapelse!

Text: KJELL HÄGERMAN